

ΕΤΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 38 (104) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03 ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

BLACK FLAG

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

ΚΟΝΙΖ ΜΠΛΑΚ ΥΓΡΟΝ

ΦΛΑΓΚ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
ΕΙΣ ΠΑΝΧΟΣΙΑΝ ΔΙΑΔΟΣΤΗΝ
ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ
ΟΥΝΑΝΟΣ ΤΑ 40 ΕΤΗ ΥΠΑΡΧΕΩΣ ΔΙ-
ΠΟΤΕΛΟΥΣΙ ΤΡΑΝΗΝ ΕΓΓΥΘΟΝ ΤΕ-
ΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΣ.
ΦΟΝΕΥΕΙ ΠΑΝ ΕΝΤΟΜΟΝ
ΔΙ' ΑΠΛΗΣ ΕΙΣΠΝΟΗΣ ΤΩΝ ΨΕΚΑΣΟ-
ΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΜΟΡΙΩΝ
ΥΓΡΟΥ Η ΚΟΝΕΩΣ
Μυρωδιά Κίτρου και Διοσχερής
Απουσία δηλητηριωδών ή άδρα-
γών συστατικών.
Ζητείτε τα Κοκκία Δοχεία με
την Μαύρη Σημείαν άτινα πω-
λούνται παντού εις ποικίλιν με-
γεθών και τιμής.
THE BLACK FLAG CO OF BALTIMORE
Γεν. Άντ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΑΝΣ ΦΟΚΑΣ & ΣΙΑ
Ήπειρος 45 - Τηλ. 11-71
•ΗΧΩ• Σταθίου 8

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλλίτερος
διπραπέσιος
ΟΙΝΟΣ από
Σταφυλή ΣΑ-
ΒΑΤΙΑΝΟ
ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ
ΔΕΥΚΟΣ
ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ
2 1/2 και 5 οκάδων
ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ
ΕΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑ-
ΝΑΣ 1 οκάς και
100 δραμίων.
Ε ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10
ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ
"Ανω των 3 δαμιτζανών
ΠΡΑΤΗΡΙΑ :
ΠΟΘΗΝ : ΣΤΟΣ ΠΕΧΜΑΤΖΟΓΛΟΥ
Τηλέφ. 14-34
ΠΕΙΡΑΙΑΣ : ΚΟΤΑΡΑ 70 Τηλ. 7-88

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΝ ΚΑΦΕΚΟΠΤΕΙΟΝ ΙΩΑΝΝ. ΦΩΤΟΥΧΟΥ ΚΑ'ΙΤΡΟΝ ΡΑΗΑΒΕΤ ΕΛ ΤΙΒΝ Ν. 23

Γνήσιοι κκφφέδες Μόκκας έπιστημονικώς παρασκευα-
ζόμενοι από άπόφωας καβουρδίσματος και άλέσματος
όπό την άμεσον έποπτείαν του ίδιου.

ΤΟΝ ΓΝΗΣΙΟΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΝ ΤΗΣ ΜΟΚΚΑΣ
ΘΑ ΕΥΡΗΤΕ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΝ
ΚΑΡΟΛΟΝ
ΤΟ ΕΝΦΑΝΤ ΓΑΤΕ ΤΟΥ ΚΑ'ΤΡΟΥ
ΜΙΔΑΝ ΤΕΨΦΙΚΙΕΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ "LE PETIT PARISIEN," Ι. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει με παριζιάνικο γούστο και έκανο-
ποιεί και τον πλέον ιδιότροπον πελάτην
3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

DARMOL

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ
τὸ δραστηριώτερον,
τὸ εὐληπτότερον,
καὶ τὸ εὐδυνότερον
:: Καθαρτικόν ::
ΠΑΙΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (Ομόνοια)

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. "Επί δεκαετα-
σίαν "Επιμελητής τῆς Ιδρυτικῆς Κλιν-
ικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου
Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην
Ὁδὸς Κεραλληνίας 30
Ὁραὶ 8—11 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιόν

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ
Νοσήματα δερματος, τριχω-
τού κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ
Σολωμοῦ 52α 3-6 μ. μ.

ΒΟΥΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Κεφάλαιον Μετοχικόν και Άπο-
θεματικόν Δραχ. 57.500.000
Κεντρικόν Πρατήριον δδ. Ἀθηνῶν 53
Οἶνοι χύμα : λευκοί, έρυθροί, γλυ-
κεῖς, μισχάτοι.
Οἶνοι εις φιάλας : Ήπειραπέσιοι, έ-
πιδόριοι, όρεκτι-
κοί, τονωτικοί.
Βερμυὺτ έκ παλαιού Μοσχάτου οἶνου.
Μαυροδάφνη άπαράμιλλος.
Παλαιόν άπόσταγμα Οἶνου «ΒΟ-
ΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.
ΦΑΜΙΛΙΑΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ
Πωλύνται εις όλα τὰ κέντρα
καταναλώσεως.
Κυρία,
Θέλετε ν' άποκτήσετε ένα
καινούργιο και μεδέρνο φόρεμα;
Βάψετε μόνη τὸ παλιό σας με
Γερμανικὴν βαφὴν δρασμάτων
ΑΡΤΙ
και πινεῖς δέν θά έννεσησ ότι
είνε φόρεμα παλιό και βαμμένο.
Πωλύνται στα Ἐμπορικά και
Φαρμακεία. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι Λέκα 21α

ΕΛΑΙΑ ΑΛΦΑ

Άνώτερα
όλων.
Πραγματι-
κώς άγνά
σε δοχεία
σφραγισμέ-
να 4 και 2
οκάδων.
ΑΠΟΘΗΚΗ :
Μενάνδρου21
ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΥΔΡΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ

Είνε ο καλλίτερος σύντροφος
εκάστης κυρίας. Μη έμπεριέχουσα
ουδέν βλαβερό στοιχείον, κρείμει
βελούδινο δέρμα, μεταχειριζομένη
δε μετά της κρέμας ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ
δίδει εις αυτό έλαστικότητα και
δρασρότητα. Υπάρχει εις όλους
τούς χρωματισμούς.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΣ
ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὁδὸς Σίνα 9—Ἀθῆναι
Ἀριθ. τηλεφ. 3-72 (Παλαιόν)

ΤΟ "ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ."

Συνιστῶμεν εις τὰς άναγνωστρίδας μας
ός τὸ μόνον περιοδικόν Μόδας και έρ-
γοχείρων τὸ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ».·
Τὸ «ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΣΙΚ» άπαριτίξ-
όμενον από 50—60 μεγάλας σελίδας, πε-
ριέχει : Σχέδια έργοχείρων πάσης φύ-
σεως εις φυσικόν μέγεθος· μοντέλλα
φορεμάτων, άπορροδύων και παιδικῶν
ένδυμάτων· μουσικά τεμάχια και έν γέ-
ναι ύλην ένδιαφέρουσαν τὰς γυναίκας.
Είνε συνεπὸς τὸ μόνον άπαραίτητον
διά τὰς Ἑλληνίδας περιοδικόν. Κυκλο-
φορεῖ τὴν 1ην εκάστου μηνός και πω-
λεῖται πρὸς 7 δρ. τὸ τεύχος. Συνδρομὴ
δωρετικὸν έτησίως δρ. 75, έξωτερικὸν
σελίδια 10
Ίδιοκτητῆς-Διευθυντῆς Ε. Κ. Μαρ-
καντώνης. Γραφεῖα - σκεδαστήρια :
Ἐργαστήρια Κεντημάτων Πρεϊ-
κῶν και Πλισσέδων Ἐργοῦ Κορνά-
ρου 3, Ἀθῆναι.

ΚΑΘΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλατ. Παλαιού Δημοπρατηρίου 104
Διὰ τούς κουρείς διαρκῆς παρα-
καταθήκη τῶν ήγγυημένων ξυραφι-
ων Νο 1172.

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΩΝ 170α (Τέρμα)
ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗΣ 13

Οικωγενεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1928
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ. : Γερμανός Π. Πατρώ 5.
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-08

Από Ότι Βαλεό Και Άνοτο ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

Μία τραγωδία ίσχυμείωλη κατ' αὐτὰς εἰς γνωστὴν Ἀθηναϊκὴν οἰκωγενεῖαν ἐξ άπορρηῆς τοῦ δαγ-
κελου. Μία δυστυχὴς μητέρα, τῆς
όποιας ἡ νεαρὰ κόρη ἀπειδύσαν
ἀπὸ τὴν κατηγομένην ἀσθένειαν
ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ ἀπο-
κόπτουσα τὸν λαμόν τῆς διὰ ξυ-
ραφίου. Κανεὶς δὲν ἐπερίμενε ὅτι
ὁ δάγκειος θ' ἀπέβαινε εἰς τὸ
τέλος τὸσονάπαλιν καὶ φρικαλέος
ὥστε νὰ δημιουργήσῃ πραγματι-
κὰς τραγωδίαι. Οἱ Ἀθηναῖοι θὰ
τὸν θυμωθῶνται μὲ φρίκην ἐπὶ μ-
κρὰ ἔτη...

Η ΠΟΛΙΣ

Αἱ Ἀθῆναι, μὲ τὸν δάγκειον, ἔ-
χουν ἀλλάξει ἐντελῶς ὄνιν. Ἡ κί-
νησις εἰς τούτους δρόμους εἶνε ἀραιά,
πολλά καταστήματα παρῶμενον
κλειστά, τὴν δὲ νύκτα τὸ θέαμα
τῆς πόλεως εἶνε ἐντελὲς τρομα-
κτικόν. Νομίζεις κανεὶς ὅτι κάποιος
κακὸς ἐφιδάτης ἐπεκράτησεν ἐπὶ
τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀπειλεῖ μὲ τὸ
φάσμα τοῦ θανάτου. Ἀς ἐλπίσω-
μεν ὅτι τὸ κακὸν θὰ παρέλθῃ τά-
χιστα καὶ ὅτι αἱ Ἀθῆναι θ' ἀνα-
τήσουν πάλιν γρήγορα τὴν χαροῦ-
μένην καὶ γλαστὴν ὄνιν των.

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

Ἀριστοκράτης αὐτὸς ὁ αὐλῖος
ὁ δάγκειος... Καλμαθημένος...
Βρυχθεὶς πλέον τὰς Ἀθῆνας—
ὁρ ἄδερφέ τοῦ παραμύθου στὴ
κύτῃ οἱ γιὰτροί !—ἀπεφάσισε νὰ
μεταβῇ καὶ ν' ἀπλώσῃ τὴν ἀρίδα
τοῦ καὶ στίς ἐπαρχίας. Γιατί δχι;
Ἀρκετὰ ἔδρασαν ἐν τῇ πρωτευ-
ούτῃ. Τελευταίως μάλιστα τὸν
παρανεχλοῦσαν μὲ τὰ διάφορα
φάρμ' οἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ ἀφῆνε
αὐτὰ-αὐτὰ τὸ αὐτο καὶ πηγαίνει
νὰ παρα-θῇ εἰς τὴν ἐπαρχί-
αν ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ στὰ χωρία. Ἐπὶ
τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ τοῦ εὐχόμεθα
καλὸν κατεῦδθιν. Νὰ πᾶν μ' ἄλ-
λους λόγους καὶ νὰ μὴ ξαναγυρί-
σῃ. Νὰ μὴ μείνῃ ὅμως στίς ἐπαρ-
χίας. Ἀς τραβήχῃ στήν Σπάρ-
τη διὰ τὸ δόλον δὲν πῶθῃσῃ τὴν πατρί-
δα του, ὁ ἄθλιος !.

Η ΛΕΞΙΣ ΔΑΓΚΕΙΟΥ

Ἡ ἐπιδημία λοιπὸν ποὺ μᾶς μα-
στίζει πρέπει νὰ λέγεται δ α γ κ ε ι ο ς
ἢ δ α ν δ ε ι ο ς καὶ τοῦ-
το διότι ἡ μὲν πρώτη λέξις προέρ-
-

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Υπάρχει ὅμως ἡ ἑλληνικὴ εὐ-
μολογία τῆς λέξεως δ α γ κ ε ι ο ς
ἥγουν ἐκ τοῦ δ α γ κ α ν ω ! Κι
αὐτὸ εἶνε ἀσφαλὲς τὸ σωστότερον...

Ο ΜΗΧΑΝΟΠΕΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Κατὰ τὸ 1853 ὁ αὐτοκράτωρ τῆς
Ρωσίας Νικόλαος ἐταξίδευε μὲ τὸ
σιδηρὸ δρο μο.
Ἡ ἀμαρτωσία
χία ὅμως προ-
χωροῦσε βρα-
δύτατα καὶ ὁ
αὐτὸ κρὰ ταρ
ποῦ ἀνυπομο-
νοῦσε νὰ φτά-
σῃ στὸ τέμα-
ροῦ ταξιδίου,
ἐκάλυσε ἐνα ὁ-
πουργὸ ποῦ
τὸν συνώδευσεν
καὶ τὸν ἐρώ-
τησε γιατί ὁ
σιδηρὸ δρο μος
πῆγαινε τόσο
ἀργά, ἐνῶ ὁ
κείνος τὸν εἶχε
δια βεβαί ὥση
δχι τρέχει πο-
λὺ ταχύτερα.
Ὁ ὕπουρ γός
τοῦ ἀπάντησε
τότε ὅτι καὶ ὁ
ἴδιος ἀπαρῶ-
σε γι' αὐτὸ
γιατί ἀκριβὲς
πρὸ ὀλίγων ἡ-
μερῶν εἶχε τα-
ξιδεύσει στήν Ἰ-
δια γοαρρὴ μὲ
τὴν ἴδια μηχαν-
νῇ, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγαλειτέρα ταχύ-
τητα ἀπὸ τώρα. Καὶ ἀμέσως ὁ ὁ-
πουργός παραγγείλε στόν μηχανικὸν
νὰ ἐπιταχύνῃ τὸν δρόμον του.

Ἐκείνος ὅμως ἀγνήθηκε νὰ ὁπα-
κούσῃ.
—Νὰ πῆτε στὸ μηχανικὸν διότι αὐ-
τοκράτωρ τὸ διατάσσει ! Ἡ διαταγὴ
μετοβιβάσθηκε ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ
πάλι ἡ ἀμαρτωσία δὲν ἐπιτάχυνε
τὸν δρόμον της.
Τότε ἔξω φρενῶν ὁ αὐτοκράτωρ
διέταξε νὰ παρουσιασθῇ ἔμπρός του
ὁ μηχανικός. Μόλις ἐβίβησεν παροῦ-
σάσθηκε τὸν ἐρώτησε πῶς εἶναι πρὸ
ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ὕπουργός διέτρεξε

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

—Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ δηπρέτρια
Ὁ Φραγκίσκος Β' ταξιδεύοντας
κάποτε ἐνκόγνιτο κατέλυσε σ' ἐνα
ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Ἐ-
κεῖ ἐξήγησε θερμὸν νερὸ γιὰ νὰ ξυ-
ρασθῇ. Ἡ ὑπηρέτρια ἡ ὁποία ἐσκεύασεν
νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία
τοῦ αὐτοῦ, πηγαίνοντάς του τὸ νερὸ
τὸν ἐρώτησε :
— Δὲν μοῦ λέτε κύριε, εἶνε ἀλη-
θεια ὅτι ἀνήκτε στήν ἀκολουθία
τοῦ αὐτοκράτορος ;
— Μάλιστα.
— Καὶ τί ὑπηρεσία κάνετε ;
Ὁ Φραγκίσκος στράφηκε τότε, μὲ
τὸ πρόσωπο γε-
ματισμένον ἀπὸ
καὶ τῆς ἀποκρί-
θηκε ψυχρὰ :
— Ἐχὼ τὴν
τιμὴν νὰ τὸν
ξυρίζω !.

Ο ΜΑΡΙΒΩ

—Καὶ ὁ ἐπαίτις
Ἐνὰς ἐπαί-
της, πολὺ νέος
καὶ ὀγύεστατος,
ἐξήγησε μὴ μὲ-
ρα ἀλημοσύνη
ἀπὸ τὸν Γάλλο
δραματικὸν συγ-
γραφέα Μαριβῶ.
— Γιατί, τὸν
ἐρώτησαν τότε
αὐτός, ἐνῶ εἶσαι
τόσο καλὰ στήν
ὀγείαν σου δὲν
ἐργάζεσαι ;
— Τὶ νὰ εἶς πῶ κύριε, εἶμαι πολὺ
τεμπέλης !
— Νὰ ! πᾶρε τότε 10 φράγκα γιὰ
τὴν... εἰλικρινεῖάν σου !
ἡπληρώθησαν οἱ ἐρωτήσεις
πολὺ ταχύτερα τὴν γοαρρὴ αὐτῇ.
Τὴν πρῶτον τὰ πτωχὰ θῆλα δι-
τάρα ἡ ἀμαρτωσία προχωροῦσε
σὲν χελώνα.
— Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ τρέ-
χῃ ἡ ἀμαρτωσία, ἀπάντησε μ' ἀπά-
θεια ὁ μηχανικός.
— Καὶ προχθὲς δὲν ἦτο τάχα ἐπι-
κίνδυνον, ὅταν ἐταξίδευεν ὁ κύριος
ὕπουργός ; ῥώτησε πάλι ὁ αὐτοκρά-
τωρ.
— Βέβαια, ἀλλ' ἡ Ρωσία ἔχει
πολλοὺς ὕπουργους, ἐνῶ αὐτοκρά-
τωρ εἶναι καὶ μόνον !
— Ἀμέσως ὁ ἐξοργισμένος αὐτοκρά-
τωρ καλκαυθῆκε καὶ κύτταξε χαρο-
χελώντας τὸν ὕπουργόν του !.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ ΜΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Κάποιος Ἰάπων ἱατρός, ὁ ἐξοχώ-
τατος κ. Του—Σε—Κά—ΡΙ, ἀνεκά-
λυψε, γράφουν τὰ Ἑσπεριακά φύλ-
λα, τὸν τρόπον τῆς γεννήσεως ἀρρε-
νων, ἀποκλειστικῶς ἀρρένων τέκνων.
Πῶς θὰ γίνεταί δὲ τοῦτο; Ἰδοὺ τὴ
λέγει ὁ ἐξοχώτατος κ. Του—Σε κλπ.
κλπ. τῆς Χώρας τῶν Χρυσανθέμων.
Τὸ φύλον τοῦ ἀνδρῶν ποῖνον ἐμβρύου
διαμορφοῦται ὀριστικῶς μόνον μετὰ
πάρῃον 9 ἑβδομάδων ἀπὸ τοῦ σχη-
ματισμοῦ του. Ἐάν ἐπομένως ἡ μέλ-
λουσα μήτηρ θέλῃ νὰ γεννήσῃ ἄρ-
ρον δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ἐ-
αυτὴν ἐπὶ 15 ἡμέρας πρὸ τῆς ἐννά-
της ἑβδομάδος τοῦ γενοῦς μετὰ πί-
στεως. Νὰ λέγῃ δηλαδὴ καὶ νὰ ἐπα-
ναλαβῇ: «Θὰ γεννησῶ ἀγόρι! Ναι,
ναὶ τὸ παιδί μου θὰ εἶνε ἀρρενω-
κό!...» Ἀρα γίνῃ τοῦτο ἀνελέπτως,
ὡς ὑποδεικνύει ὁ Ἰάπων ἱατρός, τὸ
βέβηρος γενναῖα ἀρρεν. Ἡ μέθοδος
δηλαδὴ δὲν εἶνε καθόλου δύσκολος.
Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν μάλιστα ἐγίναν
καὶ τὰ σχετικὰ πειράματα καὶ ἐπὶ
1942 ἐπιτόκων αἱ 34 μόνον ἐγέννη-
σαν κοριτσάκια καὶ τοῦτο, διότι δὲν
θὰ ἠκολούθησαν ἴσως πιστῶς τὴν
συνταγὴν. Αἱ λοιπαὶ 1908 ἔφεραν
εἰς τὸ φῶς ἀγοράκια!...
Ἡ ἐλπίς αὐτὴ θὰ συγχίνησῃ βέ-
βαια τοὺς Ἑλληνας ὑπερβολικά, τοὺς
πραγματοσιάνους καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐπαρ-
χωτάς καὶ τοὺς χωρικοὺς καὶ ὁ λό-
γος εἶνε γνωστός. Ἡ γέννησις θή-
λων ἐν Ἑλλάδι ἰσχυρὰ μάλιστα εἶνε
δὲ συνηθισμένη. Διὰ τοῦτο: Τὶ πταίει
ἡ χαριτωμένη μικροῦλα ποῦ ἔρχεται
εἰς φῶς; Δὲν εἶνε καὶ αὐτὴ τέκνον
μας τὸ ὁποῖον σκέλναι ὁ Θεός; Βεβαί-
ως, ναί. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεται... Εἶνε
βλέπετα πλέον ἐπιθυμητὸς ὁ υἱός, ὁ
ὁποῖος θὰ ἐργασθῇ αὐτοῖαν διὰ τὴν
οἰκωγενεῖαν, θὰ καταλάβῃ ἴσως με-
γάλα ἀξιώματα, ἐνῶ ἡ κόρη θέλει
πρόικα, θέλει προσφύλαξιν, εἶνε βάρος.
Τὶ πταίουν τὰ πτωχὰ θῆλα δι-
τάρα αὐτά; Τὶ πταίουν αἱ καυμένες
πρεμπέκες, αἱ ὁποῖαι ἐρχονται εἰς
τὸν κόσμον αὐτὸν ἀκουσίως; Κι
ἐν τούτοις ἡ ὑποδοχὴ τῆς τυγχάνουσας
δὲν εἶνε καθόλου ἐνθουσιώδης. Ὡς
κόροι θεωροῦνται μπλεῖδες, ἀντιπρο-
σωπεύουν τὴν δυστυχίαν. Ἐνῶ τὸ
ἀγοράκι εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ Θεοῦ !
Εὐτυχὸς ὅμως σήμερον ἔρχεται ἐν
καρπῷ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Ἰάπωνος
ἐπιστήμονος. Μὲ τὸ τίποτε ὁ καλὸς
αὐτὸς ἀνθρώπος ἐξαφαιλεῖται δυστυχῇ
καὶ ἀσφαλὴ ἀρενογονίαν.
Ἐνα μόνον εἶνε θλιβερόν εἰς τὴν
ἱστορίαν αὐτήν. Ὅτι θὰ περιορισθῶν
αἱ γεννήσεις θηλέων καὶ συνεπῶς θὰ
ἔχωμε σχετικὴν σπάνιν, σχετικὴν ἀνε-
πάρκειαν. Τὶ θὰ εἶνε δὲ ὁ κόσμος
χωρὶς θῆλα τὸ φαντάζεσθαι, ἀλλοί-
μονον, καὶ τὸ φανταζόμεθα. Κόλασις !
Κόλασις δηλαδὴ μὲ τὰ θῆλα καὶ Κό-
λασις ἀνευ θηλέων... Τὶ ἀπελπίστα !...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΗ!...

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΤΙΒΑΡ

—Τί ψευτόκοσμος! Ιβριγγήθη φιλοσοφικός ο μανάβης της γειτονιάς.
—Η ολήθια τώρα είνε πως ο μακαρίτης είνε λιγάκι βαρύ χέρι, ψέματα, κυρία; είνε και η Μαρία στην κυρία Μπουζύ.
—Σάπα, Μαρία! Τί είνε αυτό που λες! Την επετίμησε άμμεσα η κυρία της. Ο μακαρίτης μ' έδερνε μονάχα όταν έπρεπε να μ'ε δείξει.
—Ναί, αυτό είνε καταλάβει κ' εγώ! είνε ο μανάβης. Ποτέ του ο μακαρίτης δεν σ'ε είχε δείρει χωρίς άφορμή.
—Αχ! Μπουζύ μου, γιατί μ'ε άφισες χίρα!... άρχισες και πάλι να θρηνηή η κυρία Μπουζύ.
—Ο Ζυλώ άδωάρεσε τότε καθήκον του να προσπαθήσει να παρηγορήσει τη χίρα.
—Ελάτε, κυρία Μπουζύ, μ'ην κάνετε έτσι. Χρειάζεται ύπομονή. Μετά κλάματα δεν άνασταίνεται ο μακαρίτης. Τό καλύτερο που έχετε να κάμνετε τώρα είνε να κутτάξετε το μέλλον σας, πως θα κοντονίσετε τις δουλειές σας...
—Ναί, έχετε δίκιο, κύριε Ζυλώ, το έλεος τότε η χίρα σκουίζοντας τα μάτια της. Θέλετε ακόμα λίγο μισοχαράκι;
—Νά σ'ε πω, κυρία Μπουζύ, της άποκριθήκα ο Ζυλώ, κοντεύω να πέσω κάτω από τη συγκίνηση... Λι-

γάκι μισοχαράκι ακόμα θα μ'ε έκανε καλό, θα μ'ε έδινε δύναμη...
Την ίδια συγκίνηση αίσθάνονταν και οι υπόλοιποι καλεσμένοι. Τό αποτέλεσμα της συγκίνησης αυτής ήταν να μ'ην ίχνοσ από τό ποσάχρι στην πατέλα και να διατάξει η κυρία Μπουζύ τη Μαρία να φτιάξει άμεσα μία δρελέττα με λαρό, για να πάρουν δύναμεις οι καλοί φίλοι...
—Η δρελέττα εξαφανίστηκε με την ίδια ταχύτητα με την οποία είχε εξαφανιστεί το ποσάχρι. Η Μαρία έφερε ύστερα και λίγο σαλάμι, τό όποιο όμως ήτανε τόσο άλμυρό, όστε η κυρία Μπουζύ διάταξε τη μαγείρισσα να κατέβη στο υπόγειο και ν' άνεβάσει ένα μπουλάκι κρασί. Μά τό κρασί αυτό ήτανε τόσο γλυκόπιτο, όστε η κυρία Μπουζύ παρήγγειλε ύστερ' από λίγο στη Μαρία να φέρη και κανένα κομμάτι ζαμπόνι.
—Αντιστοιχισμένα Μπουζύ! Τότε όλοι μαζύ άνοιξαν τό στόμα τους και άρχισαν να βιασίζονται τις χάρες του μακαρίτη.
—Τί λαμπρός άνθρωπος! έλεγε ο ένας.
—Τί καλή καρδιά! συνεχίζοντας ο άλλος.
—Μου είνε άδύνατο ακόμα να πιστέψω πως ο Μπουζύ πέθανε! έλεγε ο τρίτος.

III

Μεσάνυχτα είχαν βαρύνει και οι καλεσμένοι άφραγαν άκόρη.

Τά πρόσωπα όλων ήταν κόκκινα και ξαναμμένα. Κι' αυτής άκόμα της κυρίας Μπουζύ τό μάτια πετούσανε σπινθές.
—Ο Ζυλώ, άρπνεόμενος από τό κρασί, άρχισε να διηγείται κάτι άκατάλληλες ιστορίες από τη νεανική ζωή του, τις όποιες οι κυρίες της άκούγαν χαμογελώντας μες στα μαντήλια τους.
—Όσο για τη Μαρία, δεν έκανε άλλη δουλειά παρά να κατεβαίνει στο υπόγειο και ν' άνιβάξη μπουκαλάς κόκκινου κρασιού.
—Έξαφνα, κάποιο δειλό τραγούδι άκούστηκεν από την άλλην άκρη του τραπέζιου:
—Ο ήλιος έλαμπε χαρωπός, πός, πός, πός, πός, πός!...
—Όλοι όμως οι καλεσμένοι διεμαρτυρήσαν και μάλλυσαν τόν πορτιέρη του άντικυνητού σπιτιού, που τόλμησε να τραγουδήση τέτοια άδρα...
—Μά, έξερτε, αυτό τό τραγούδι τό άγαπούσε ο μακαρίτης... δικαιο-λογηθήτε, τραυλίζοντας, ο θυρωρός.
—Εί! άφου είνε έτσι, άπεφάνθη τότε ο Ζυλώ, μπουρδύε να τό πάρουνε αυτό τό τραγούδι όλοι μαζύ. Η ψυχή του καθμένου του Μπουζύ θα μ'ε άκούη τώρα μ' εύχαρίστηση...
—Αχ! ναί, άς τό πούμε αυτό

—Η χίρα είχε γείρει τό κεφάλι της στον ώμο του Ζυλώ και τραγουδούσε, κλαιοντας συνάμα, «Ο Ζυλώ, ό όποιος δεν μπορούσιν να κρατήσιν άνοιχτά τό μάτια του θ' υμνήσιν έξαφνικά τό μακαρίτη τό φίλο του, —που τόν έχε λησμονήσει για κάρποση ώρα, άπασχολημένος με τό καλό κρασί—και σ'ε στιγμές άνθουσιασμού, σήκωσε τό ποτήρι του ψηλά και βροντοφώνησε:
—Στην ύγειά του μακαρίτη!...
Οι καλεσμένοι στην άρχή τόν κούταξαν με μάτια θολά, μη καταλαβαίνοντας τί έννοούσε. Μά όταν κατάλαβαν, βρήκαν τό άσπαστο πολύ νόστιμο και σήκωσαν και κείνοι τό ποτήρι τους, προποστατούσης της χίρας και φώναξαν με ελικρινή όλην ψήν:
—Στην ύγειά του μακαρίτη!...
ΜΙΣΕΛ ΤΙΒΑΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

...ΠΟΛΕΜΙΚΟΥΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΥΣ!...

Μόλις μαθέφτηκε στο Λονδίον η τελευταία δολοφονία του Προέδρου της Δημοκρατίας του Μεξικού, ο γραμματέας του παντοδύναμου άγγλου λόρδου Ροδεομήρα, ο όποιος, ως γνωστόν, είνε ιδιοκτήτης των πέντε μεγαλειτέρων έφημερίδων, έσπευσε να την άναγγέλλη στον κυριό του.
—Και τώρα, έλεγε ο λόρδος, θα γίνουν φυσικά στο Μεξικό έκλογαί προς ανάδειξιν νέου προέδρου...
—Ναί, άπάντησε ο γραμματέας. Και ήδη να σ'ε ρωτήσω άν πρέπει να στείλουμε άνταποκριτάς για να τ'ε παρακολουθήσουν...
—Άστεινείσθε πού θα στείλουμε άνταποκριτάς; τόν διέκρινε ο λόρδος. Τί δουλειά έχουν οι άνταποκριταί σ'αυς μεξικανικός έκλογάς; Θα στείλουμε, φίλε μου, πολεμικούς άπεσταλμένους!...

—Ναί, άπάντησε ο γραμματέας. Και ήδη να σ'ε ρωτήσω άν πρέπει να στείλουμε άνταποκριτάς για να τ'ε παρακολουθήσουν...
—Άστεινείσθε πού θα στείλουμε άνταποκριτάς; τόν διέκρινε ο λόρδος. Τί δουλειά έχουν οι άνταποκριταί σ'αυς μεξικανικός έκλογάς; Θα στείλουμε, φίλε μου, πολεμικούς άπεσταλμένους!...

ΣΙΓΑ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ!...

Κάποια κυρία περασμένη στα χρόνια, πού έννοούσε όμως να κινή άκόμη τη νέα, είνε μία μέλας στο γηραλέο Φοντενέλλο:
—Ο θάνατος βλέπω σ'ε λησιμώνας.
Τότε ο Φοντενέλλος έβαλε τό δάχτυλο στο στόμα του και της είπε σιγά-σιγά:
—Σιγώτερε, κυρία μου, για τ' ένομα του Θεού, μη μ'ε άκούση και μ'ε θυμώθ'!

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(Συνέχεια και τέλος)

—Γύγη, είσαι έτοιμος να πεθάνης;
—Ένας κοινός άνθρωπος θα τ'ε έχανε μπρός σ'αυτή την άπρόοπτη και τρομερή έρώτηση και θα προσπαθούσε ν' άποφύγη την τιμωρία πού τόν άπειλούσε, έξηγώντας ότι αυτός δεν ήταν ο κυριώτερος ένοχος.
Μά είπαμε ότι ο Γύγης είχε πριγκιπικό αίμα μέσα στις φλέβες του και άπεχθνίταν να καταφύγη σ'εκεοίς. Άπεχθνόταν προπάντω, προκτιμένου να σωθ' αυτός, να φορτώση τις εθύνες στο βασιλέα.
Χλωμός, με γαλήνιο, άπάντησε στη βασίλισσα:
—Είμαι έτοιμος, Μεγαλειότητά. Καίεσθε τούς δημίους σας...
—Η Νυσία κοίταξε για μία στιγμή τό όρτρο κι' εύγενικό κεφάλι του μεγάλου οινόχου, κ' έπειτα είπε:
—Άνχνωρίζεις λοιπόν ότι είσαι άξιος θανάτου;
—Άνχνωρίζω, άπάντησε έκείνος, ότι είσθε η βασίλισσά μου και ότι η ζωή μου σ'ε ανήκει...
—Και άν σ'ε προσέφερα ένα μέσο να εξαγοράσης τη ζωή σου;
—Ακούγοντας τη βασίλισσα να μιλάει έτσι, ο Γύγης άνασκήρτησε. Η έλπίδα ξαναγεννιόταν μέσα του, και μαζύ μ' αυτήν και τό θάρρος.
—Θά την εξαγοράζω εύχαρίστας, ο βασιλέας! φώναξε, υπό τ'ν όρο ν'ε την άνιερύω σ'ε σ'ε. Είς! άλλως διατάξτε να με σκοτώσουν!

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

γραφη της συμμαχίας των, ήταν ο έρκος πούδιναν μεταξύ τους για τό έγκλημα.

—Και τό έγκλημα διαπράχθη. Την ίδια ύχτα ο Γύγης μπήκε μέσα στον βασιλικό κοιτώνα. Ο Κάνδαυλος κοιμόταν ήσυχα στο πολυτελές κρεβάτι του. Ο Γύγης πλησίασε σιγά—σιγά, στάθηκε για μία στιγμή σκυφτός πάνω απ' τόν κοιμισμένο αδέντη του και τούρριξε ένα δάκρυμα θαύ, άλλόκοτο. Φεβταγ; Έβλισταζε; Ποιός έβρισε;...
—Η αλήθεια είνε ότι έξαφνα, τόν άρπαξε απ' τό λαιμό, τόν έσφιξε, τόν έσφιξε δυνατά τρίζοντας τα δόντια του και τόν έπνιξε!...

—Ο Κάνδαυλος δεν πρόφτασε να προφυλαχτή, ν' άμυνθή, να ζητήση δόθηθει...
Τά μάτια του γούρλωσαν κι' στέμα του τέντωσε δρόναιστο κι' άπόμεινε νεκρός, με τό θολό και παγωμένο βλέμμα του σπρηγμένο πάνω στον δολοφόνο!...

—Μετά την δολοφονία του Κανδαύλου έξεργάγη επανάστασις. Ο λαός έληγήθη εναντίον της βασιλείας, με κούρτωσαν να τόν άποτάξουν σκοτώνοντας κι' άποκαταλάσαντες τούς προταίλους.

Κ' έτσι λίγον καιρό ύστερα απ' τη δολοφονία του Βασιλέως, ο Γύγης, ο πρώην δοσικός παντρεύτηκε την χίρα βασίλισσας κι' άνιβηκε στον θρόνο της Αυδίας, στον όποιο διατηρήθηκε τριανταοχτώ χρόνια!...

ΑΝΟ ΤΟ ΠΡΟΧΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ:
—Η ΕΞ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥ,
—Ιστορία έρώτων, αιδμάτων, τραγωδιών, περιπετειών, πού θα σ'ε καταγοητεύση, εικονογραφημένη με άγριες παλαιάς χαλκογραφίας.

ΓΝΩΜΙΚΑ
Τό να προσέχεισαι σ'ε άδρα κινδύνου ενώ σ'ε όδύπνους στη ζωή σου προσευχήθηκε, αυτό είνε βλασφημία κατά του Θεού.
—Η προσβολή όπάρχει πάντοτε πάνω στο μέτωπο του ανθρώπου, ο όποιος την άνιχεται.
—Έκείνος πού κάνει ότι όφείλει είνε δίκαιος, έκείνος πού κάνει πλέον του όφειλομένου είνε γενναίος!

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

—Ναί, κυρία, άπολότως.
—Η καρδιά σου, Γύγη, είνε μαζύ μου;
—Μαζύ σας, κυρία.
—Είσαι πρόθυμος να με άπακούσης στο καθετί;
—Άς διατάξη η κυρία, και θα...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΛΟΠΟΔΥΤΩΝ

ΑΘΛΟΙ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ

Μία τάξις λοποδυτών που ρημάζει τα μεγάλα ξενοδοχεία. Το επεισόδιο του Μαυρικίου Ρονάρ. 'Ο ένοχλητικός άγνωστος. 'Η μονομαχία που... δεν έγινε. Πώς συνελήφθη ο 'ποντικός' επ' αυτοφώρω. 'Η δράσις των ποντικών. Πώς άνεργουν. Το ναρκωτικό, κλπ. κλπ.

Έγραψαμε και άλλοτε για τους «ποντικούς των ξενοδοχείων», τους επιτηδείς αυτούς λοποδυτές — που λυμαινόνται τα μεγάλα ξενοδοχεία των άριστοκρατικών λουτροπόλεων της Ευρώπης και της Αμερικής.

Σήμερα δημοσιεύουμε μερικά ακόμη χαρακτηριστικά και ένδιαφέροντα επεισόδια της ζωής των.

Ένα βράδυ του φθινοπώρου του 1921 στην μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου Κάρλτον της Νικαίας ο μπακαράς βρισκόταν στην μεγαλειότητα του έντασι. 'Ανάμεσα στους άλλους παίκτες ήταν καθισμένος κ' ένας μικρόσωμος λεπτοκαμωμένος και συμπαθητικός νέος, Παριζιάνος από πλουσία οικογένεια της γαλλικής πρωτεύουσας, ο Μαυρίκιος Ρονάρ, με ύψος συνεσταλμένο, σάν να ντρεπόταν γιατί βρισκόταν εκεί μέσα.

Αμίλητος, πετούσε σε κάθε πιάσο από ένα εκατόφραγκο και αμίλητος επίσης το έβλεπε να εξαφανίζεται πίσω από την ρακέτα του κρουπιέ. 'Εκείνο το βράδυ η τύχη δέν τον είνουσε καθόλου. Είχε χάσει δεκαεννέα εκατόφραγκα, το ένα μετά το άλλο, και τώρα έβαζε επάνω στο πράσινο τραπέζι το εικοστό και τελευταίο, το οποίο δέν άγνησε να εξαφανισθί κι' αυτό πίσω απ' την ρακέτα του κρουπιέ.

Ετοιμαζόταν λοιπόν να σηκωθεί απ' το τραπέζι όταν άκουσε κάποιον που στεκόταν δίπλα του να του λέη:

— Σας θαυμάζω, κύριε, για την ψυχραιμία σας. Πρέπει να χε πολύ γερό στομάχι για να χάνετε έτσι ήμερος τόσην ώρα.

Ο νεαρός Παριζιάνος σήκωσε τα μάτια του προς τον άπροσδόκητο συνομιλητή του και είδε πως ήταν ένας άγνωστος νέος εικοσιπέντε περίπου ετών ντυμένος με σμόκιν άμεμπτο.

Με συγχωρήτε, κύριε, αλλά γιατί ανακατεύεσθε στις δουλειές μου; του είπε με τόνο ασητηρό ο Ρονάρ, που φαινόταν πως δέν είχε καμιά διάθεσι ν' άνοιξη κουβέντα μ' έναν άγνωστον.

Ο τόνος εκείνος έκανε τον άλλον να θυμώσει και ν' άπαντήση άπότομα:

— Γιατί έτσι μου άρείσει.

— Να είσθε ευγενέστερος και προσεκτικότερος, είπε τώρα ο Ρονάρ με ήρεμον άλλα και σταθερόν συγχρόνως τόνο.

— Μαθήματα δέν δέχομαι από κανέναν.

— Αί τότε δεχθήτε μερικά χαστούκια.

Και του άστραψε δύο

δυνατά χαστούκια που άκούσθηκαν ως τίς άκρες της μεγάλης αίθουσής του παιγνιδιού και έκαναν τους άλλους παίκτες να παταχθούν δριθιοι και να μπουν άνάμεσα στους δύο νέους, οι όποιοι χωρίς άλλη λέξι έβγαλαν ο καθένας την κόρτα του και την αντίλλαξαν.

Η κάρτα του άγνώστου έγραφε:

Βαρόνης Μπουβέρντιν
Ίλαρχος

Τίποτε άλλο...

Οι δύο αντίπαλοι κατοικούσαν στο ίδιο ξενοδοχείο και γι' αυτό την άλλη μέρα το πρωί οι μάρτυρες δέν έδυσκολεύθηκαν να συναντηθούν για να κανονίσουν τις λεπτομέρειες της μονομαχίας, ή όποια ήταν πλέον αναπόφευκτη. Οι μάρτυρες έμειναν σύμφωνοι ότι ή μονομαχία έπρεπε να γίνη την άλλη μέρα το πρωί στις έπτά. 'Ως όπλο όρισαν το σπαθί.

Ο 'Μανολίκιος Ρονάρ ήταν καταφυγισμένος για την περιπέτεια εκείνη που ήλθε να του ταράξη την ησυχία. 'Όλη την ημέρα ήταν ήμερος και νευρικός και το βράδυ όταν πήγε στο θέατρο δέν μπόρεσε να παρακολουθήση την παράτασι.

Επειτα από την πρώτη πράξι έφυγε άποφασισμένος να πάη στο δωμάτιό του να πλαγιάσι για να είναι το πρωί ευδιάθετος και ήρεμος για ν' αντιμετωπίση τον αντίπαλό του.

Όταν όμως άνέβηκε την σκάλα του ξενοδοχείου και έφθασε στο διάδρομο που οδηγούσε στο δωμάτιό του, συνήντησε στην αρχή του διαδρόμου τους δύο μάρτυρες του αντιπάλου του, οι όποιοι μόλις τον είδαν τόν πλησίασαν και του είπαν:

— Σας ζήτηύσαμε, κύριε, έχουμε να σας πούμε δύο λόγια για την μονομαχία.

— Αυπούμαι, κύριοι, άποκρίθηκε ο Ρονάρ, ότι έχετε να μου πείτε να τó πάη στους μάρτυρές μου. 'Εγώ δέν μπορώ να συζητήσω μαζί σας για το ζήτημα αυτό.

Καληνύχτα σας.

Και έκινήθηκε να προχωρήση. 'Αλλά εκείνοι του έφραξαν την δίοδο.

— Άκούστε, σταθήτε... είναι άνάγκη... του είπαν.

Φαίνόντουσαν πολύ στενοχωρημένοι. 'Ο Ρονάρ το παρατήρησε και άντελήφθη άκόμη ότι προσπαθούσαν να τον κρατήσουν εκεί και να μην τον αφήσουν να προχωρήση. Η στάσις τους εκείνη κίνησε τις υποψίες του και δυνάμωσε άκόμη περισσότερο την άποφασί του να μην πιάση κουβέντα μαζί τους. Τους παρεμέρισε λοιπόν άπότομα και προχώρησε.

Όταν έφθασε έξω απ' το δωμάτιό του είδε ότι ή πόρτα ήταν μισανοιχτή. Σκανδαλισμένος πλήξε μέσα και...

...βρήκε τον αντίπαλό του. 'Απ' την άνάκρισι πούγινε εξακριβώθη ότι ο άνθρωπος εκείνος δέν ήταν ούτε βαρόνης ούτε Ίλαρχος. 'Ηταν απλώς ένας απ' τους 'ποντικούς των ξενοδοχείων». Στο δωμάτιό του βρέθηκε δολόκληρο συρτίο από άντικλειδία, διαορηκτικά εργαλεία και όλα τα άλλα σύνεργα του επαγγέλματός του. 'Επειτα από λίγην ώρα τα άστυνομικά όργανα συνέλαβαν και τους δύο μάρτυρες του ψευδοβαρόνου αυτού, οι όποιοι δέν ήταν παρά συνάδελφοι και συνένοχοι του...

Έτσι ο Μαυρίκιος Ρονάρ άντι να συναντηθί με τον αντίπαλό του στο πεδίο της τιμής συνήντησε σε λίγες μέρες μαζί του στην αίθουσα του Πλημμελειοδικείου, το όποιο τον κατέδικασε κι' αυτόν και τους συνένόχους του σε φυλάκιση ένός έτους.

Οι άναγνώσται μας θα παραξενευθούν ίσως πως ο λοποδυτής αυτός τολμούσε να τιλοφορήται βαρόνος και Ίλαρχος. Πρέπει όμως να ξέρουν ότι, κατά γενικόν κανόνα, αυτοί του είδους οι άπατελώνες φέρουν πάντοτε έναν τίτλο ευγενείας, για να τρυπώνουν πιο εύκολα στον καλό κόσμο...

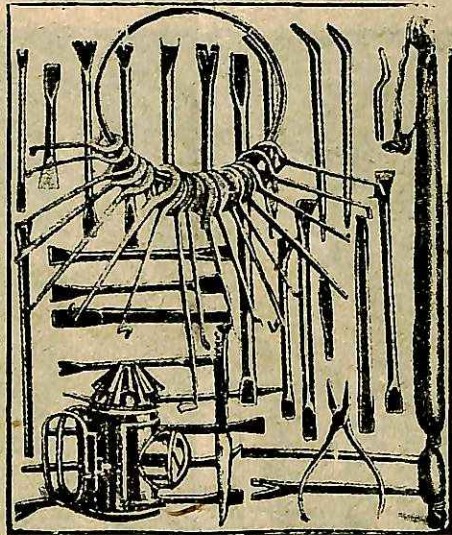
Ο διάσημος ντεντέκτιβ Ευνέβιος Μιλλίος, ο όποιος το περισσότερο μέρος της σταδιοδρομίας του το πέρασε κυνηγώντας 'ποντικούς ξενοδοχείων και ό όποιος έχει γράψει δολόκληρον τόμο για την δράσι και τις μεθόδους των, άναφέρει ότι δλ. ι. σ. ε. δ. ό 'ποντικοί ξενοδοχείων' έχουν έναν τίτλο ευγενείας και κατά προτίμησιν τον τίτλο κόμητος, εκτός δε άπ' αυτόν σίς κάρτες των προσθέντων άπαιρητήτως «διπλωματικούς προσβεβίαις» ή «από την γραμματεία ταγματάρχους» κ.λ.π.

Το κλασσικό κοστούμι που φορούν όταν... εργαζόνται είναι ένα μινιό μαύρο ή σκούρο, γι' ένας μανδύας του ίδιου χρώματος. Φορούν επίσης προσώπιδα μαύρη στο πρόσωπο.

Ο 'ποντικός των ξενοδοχείων' άφου διαλέξει το θύμα του, τον άνθρωπο δηλαδή που έννοσι να κλέψη, φροντίζει να πάρη ένα δωμάτιο δίπλα στο δωμάτιό εκείνου. Και μί' μέρα, την ώρα που το θύμα άπουσιάζει, με ένα λεπτότατο τρυπάνι κάνει στον τοίχο μία ή δύο μικρές και αδιάφορες τρυπίτσες, πάντοτε κοντά στο μέρος που βρίσκεται το κρεβάτι και πρό πάντων κοντά στο προσωπικό.

Έτσι ο Μαυρίκιος Ρονάρ άντι να συναντηθί με τον αντίπαλό του στο πεδίο της τιμής συνήντησε σε λίγες μέρες μαζί του στην αίθουσα του Πλημμελειοδικείου, το όποιο τον κατέδικασε κι' αυτόν και τους συνένόχους του σε φυλάκιση ένός έτους.

Αφού όποντικός λεηλατήση όλες τις βαλίτσες και το όμοιο βοηθητικό από ένα ηλεκτρικό

Συλλογή διαορηκτικών εργαλείων άνήκουσα εις «Ποντικών των Ξενοδοχείων».

αυτόν και τους συνένόχους του σε φυλάκιση ένός έτους.

Οι άναγνώσται μας θα παραξενευθούν ίσως πως ο λοποδυτής αυτός τολμούσε να τιλοφορήται βαρόνος και Ίλαρχος. Πρέπει όμως να ξέρουν ότι, κατά γενικόν κανόνα, αυτοί του είδους οι άπατελώνες φέρουν πάντοτε έναν τίτλο ευγενείας, για να τρυπώνουν πιο εύκολα στον καλό κόσμο...

Ο διάσημος ντεντέκτιβ Ευνέβιος Μιλλίος, ο όποιος το περισσότερο μέρος της σταδιοδρομίας του το πέρασε κυνηγώντας 'ποντικούς ξενοδοχείων και ό όποιος έχει γράψει δολόκληρον τόμο για την δράσι και τις μεθόδους των, άναφέρει ότι δλ. ι. σ. ε. δ. ό 'ποντικοί ξενοδοχείων' έχουν έναν τίτλο ευγενείας και κατά προτίμησιν τον τίτλο κόμητος, εκτός δε άπ' αυτόν σίς κάρτες των προσθέντων άπαιρητήτως «διπλωματικούς προσβεβίαις» ή «από την γραμματεία ταγματάρχους» κ.λ.π.

Το κλασσικό κοστούμι που φορούν όταν... εργαζόνται είναι ένα μινιό μαύρο ή σκούρο, γι' ένας μανδύας του ίδιου χρώματος. Φορούν επίσης προσώπιδα μαύρη στο πρόσωπο.

Ο 'ποντικός των ξενοδοχείων' άφου διαλέξει το θύμα του, τον άνθρωπο δηλαδή που έννοσι να κλέψη, φροντίζει να πάρη ένα δωμάτιο δίπλα στο δωμάτιό εκείνου. Και μί' μέρα, την ώρα που το θύμα άπουσιάζει, με ένα λεπτότατο τρυπάνι κάνει στον τοίχο μία ή δύο μικρές και αδιάφορες τρυπίτσες, πάντοτε κοντά στο μέρος που βρίσκεται το κρεβάτι και πρό πάντων κοντά στο προσωπικό.

Έτσι ο Μαυρίκιος Ρονάρ άντι να συναντηθί με τον αντίπαλό του στο πεδίο της τιμής συνήντησε σε λίγες μέρες μαζί του στην αίθουσα του Πλημμελειοδικείου, το όποιο τον κατέδικασε κι' αυτόν και τους συνένόχους του σε φυλάκιση ένός έτους.

Αφού όποντικός λεηλατήση όλες τις βαλίτσες και το όμοιο βοηθητικό από ένα ηλεκτρικό

φαναράκι και άπό τήν δέσμη των άντικλειδίων τον βγαίνει και έανακαλείνει την πόρτα με το «ο-υ-τ-ι-ε». Πρωί-πρωί κατεβαίνει, πληρώνει τον λογαριασμό του — έχει έν τώ μεταξύ είδοποιήσει άπό τήν προηγουμένην ότι θα φύγη — και μπαίνει στο πρώτο ξενοδοχείο που θα περάση.

Αν δέν κατορθώση να επιτύχη δωμάτιο δίπλα στο δωμάτιο του θύματός του τότε σε μία ώρα πού να είναι έρημοι οι διάδρομοι άροντίζει να κάνει την τρυπίτσα στην πόρτα.

Αν δέν κατορθώση ούτε αυτό, τότε χωρίς άλλη προστοιμασία μπαίνει στο δωμάτιο του θύματος με όλο το συνεργείο του, το όποιο στην περιπάτοι αιτήνη είναι πλουσιότατο και με μία μάσκα χλωροφορμίου, την όποια μόλις μπή μέσα ο πελάτης του όχνεται και του την κολλά στο πρόσωπο, μέχρις δτου δέν ναοκώση.

Η περιφήμη 'Αμαλία Κοντεμίνια ή όποια αυτονομάζετο άλλοτε κόμησσα ντε Μοντείν και άλλοτε κόμησσα Μάνολα, κατόρθωσε έσι δεκαεφτά δολόκληρα χρόνια να λυμαινέται όλα τα μεγάλα ξενοδοχεία της Κωνσταντινούπολης, με τα λοποδυτικά αυτά τεχνάσματα.

Σε όλο αυτό το διάστημα ή Ιταλική και ή γαλλική άστυνομία παρ' όλον ότι έγνώριζαν την πραγματική ιδιότητά της και την παρακολούθουσιν άγρυπνα και συστηματικά, δέν κατορθώσαν να την συλλάβουν ούτε μία φορά επ' αυτοφώρω, ούτε καν ν' άνακαλύψουν το παραμικρότερο στοιχείο ένοχής, στο όποιο να στηριχθούν για να την συλλάβουν ή να την απέλίσουν. Η Κοντεμίνια διοικούσε μία δολόκληρη συμμορία 'ποντικών ξενοδοχείων; ή όποια δέν άφηνε να περάση έβδομάδα χωρίς να κάνει τουλάχιστον μία κλοπή. Η τρομερή αυτή γυναίκα, ή Ισαβέλλα ένός 'Αρσέν Λουβέν, θα μπορούσε να έχη εκατομμύρια δολόκληρα, αν δέν την είχε κυριεύσει ή μανία του χαρτοπαιγνίου. Πε όους τα χρήματα πούκλεβε, στο πρ. σινο τραπέζι, με άδιαφορία 'Ινδού μαχαράγια. Και όμως διαρκώς έχανε — έχανε — έχανε, μέχρις δτου απέθανε φτωχή και δυστυχισμένη.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ

ΠΟΤΕ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΛΟΓΙΚΗ

Ένας νεαρός ζητάει από τον πατέρα του να παντρευθί.

— Δέν θα σου επιτρέψω να κάνεις τέτοιο πράγμα, του άπεκρίνεται ο πατέρας του, αν δέν μου δώσης προηγουμένως άποδείξεις πως άρξομαι να λογικεύσαι...

— Καλά, και πως θα καταλάβετε τότε ή άρχίσω να λογικεύομαι; ρωτάει ο γιός:

— Απλούστατα, από τη στιγμή που θα σε δώ να μη θέλεις να παντρευθίς!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΠΑΤΡΟΣ

Τα περίφημα γεύματα του Δουμά. Μπάτε σκύλοι και αλέστε!... Γνωστοί και άγνωστοι. Το τρύπιο καλάθι. Τα τρία φράγκα. Η άταξία του συγγραφέως. Οι δικαστικοί κλητήρες. «Περίμενε και κάποιος θάρρη». κλπ. κλπ.

Είπε γνωστά τα ιστορικά γεύματα του 'Αλεξάνδρου Δουμά, πατρός, στα έπειτα προσκαλούσε τόσον κόσμο, ώστε στο τέλος κατέληγε... να μη άναγνωρίζη ούτε ο ίδιος τους συνδαιτημένους του.

Για τα γεύματα αυτά έγράφησαν πολλά. Ένα έμως από τα πιο χαριτωμένα σχετικά ανέκδοτα είναι το παρακάτω, το όποτον άναφέρει ο ήθοποιός Φίβρ στα άπομνημονεύματά του:

— Ένα μεσημέρι, διηγείται ο Φίβρ, ο Δουμάς με είχε προσκαλέσει μαζί με τη γυναίκα μου να φάμε στην έξοχική του έπαυλη όπου διέμενε. Επήγχαμε, πράγματι από τις δεκαμίσθ, γιατί μάς είχε παραγγείλει να πάμε νωρίς. Όταν έφθάσαμε, ο εικοδοσότης, μάς υπεδέχθη στην κουζίνα, όπου, φερώνοντας την ιστορική μακρυά πουκαμίσια του ήγχιολέτο στο να μαγειρεύη κάποιο φαγητόν... ιδιικής του έφευράσεως.

Κατά το μεσημέρι είσχηθημεν στην τραπέζα. Σιγά-σιγά, οι συνδαιτημένους άρχισαν ναρχωνται. Ο Δουμάς βρισκόταν κοντά μου, για καθέναν δε που έβγαίνει μου έλεγε σιγά: «Αδόν τον ξέρω» ή «Αδόν δέν τον ξέρω», πράγμα που δέν τον έμπόδιζε, έννοείται, να σφίγγη σε όλους φιλικώτατα το χέρι. Τους περισσοτέρους μόλις τους έγνώριζε, γιατί είχε τύχει να του συστηθούν σε διάφορα κέντρα, άνοιχτόκαρδος δε καθώς ήταν, είχε σπεύσει να τους προσκαλέση να φάν σίτι το...

Κάποτε, ώστόσο, έφθασε κι' έβγαλε την βιογραφία μου, συνέβηζε να λήν, δέν θα παραλείψη, βέβαια, να με χαρακτηρίση ως ένα τρύπιο καλάθι, που δέν μπορεί να κρατήση νερό... Θα λησμονήση όμως να αναφέρη ότι... τις τρύπες δέν τις έκλεινε έγώ και κατά συνέπειαν δέν εσθύνομαι γι' αυτές!... 'Ας δφεται δ... καλαθοποιός!...

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του Δουμά, που τον είχε επισκεπθί μία μέρα, είδε, επάνω στο κομμά του δωματίου του, ανάμεσα σε τραβάτες και σε πουκάμισα, ριγμένα τρία φράγκα. 'Υστερ' από μερικές μέρες, που τον ξαναεπισκέφθηκε, παρατήρησε ότι τα τρία φράγκα... δέν είχαν αλλάξει θέση. Γελώντας τότε, έ-

— Ένας φίλος του

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΓΟΠΑΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ἡ δὴ δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.
Ἡ Μαδρίτη ἦταν κοντά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΗΣ ΜΕΡΣΕΔΕΣ

Μόλις σταμάτησε τὸ τραίνο, ὁ ἄγης ἀποχαιρέτησε τοὺς φίλους του, πήρε τὴ βαλίτσα του καὶ μετὰ τὸ κίτρινο β.δ.λο σὲ χέρι, κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι πρῶτος. Ἡ τὰν τόσο βιαστικός...

Ἀμέσως τὸν περιέκλυσαν οἱ κουρέρηδες τῶν διαφόρων ξενοδοχείων καὶ τοῦ ἐπρότειναν καθένας τὸ δικό του. Ἀλλὰ ὁ ἄγης ἀπαντοῦσε σ' ἑαυτὸν ὅχι, ὑπερασπιζόμενος τὴ βαλίτσα του ποὺ ἤθελε νὰ τοῦ ἀρπάξουν καὶ ὅμως τὸ ἄλλο χέρι μὴ τὸ διδῇ, γιὰ νὰ φαίνεται κι' ἀπὸ μακριά.

Ἀξάρνα ἀκούει νὰ τοῦ φωνάζουν:

— Μισελμάρες ;... Ὁ κύριος Μισελμάρες ;...

— Ἐδῶ !... Ἐγὼ !... ἀποκρίνεται ἀμέσως.

Ἐνῶς ἄνθρωπος σπρώχνει δυνατὰ τοὺς κουρέρηδες καὶ φθάνει κοντὰ τοῦ γελαστός.

— Ὁ Μικέλε ; τὸν ρωτᾷ ὁ ἄγης.

— Ὁλόκληρος !... τοῦ ἀπαντᾷ ὁ γελαστός ἄνθρωπος γαλλικά. Καλῶς ὦρσάτε !

— Δαβετε τὸ τηλεγράφημά μου ἀπὸ τὸ Ἰρούν ;

— Καὶ νὰ με...

— Ἐ, ἔρχεται σὲ καιρὸ ;

— Ἰσα - ἰσα !... ἀπαντᾷ ὁ γελαστός ἄνθρωπος σιγώτερα. Μεθαύριο θὰ γίνῃ ἡ δημοπρασία.

— Ὁρατε !... Ἐλάτε λοιπὸν αὐριο τὸ πρᾶτ' νὰ τὰ ποῦμε. Τώρα βα παω κατ' εὐθεΐαν σὲ ξενοδοχεῖον νὰ κοιμηθῶ. Εἶνε ἀργά.

— Ὁ παε μαζὺ. Σὲ ξενοδοχεῖον τοῦ Στέμματος, ἔ ;... Νί, ἔ-ὥ εἰνε κι' ὁ βαλλήλος... Πέτρος !

Ἐνῶς νέος μὲ κασκέτο ἀίτωσε τότε νὰ πάρῃ τὴ βαλίτσα. Ἀλλὰ ὁ ἄγης τὴν ἐπιδόθηκε.

— Ὁχί, εἶπε. Θὰ προτιμοῦσα τὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Μοῦ τὸ εὐόσησαν γιὰ τὸ καλὸτερον...

— Τί λέτε ; ἔκαμε ὁ Μικέλε. Σ' αὐτὸ τὸ λησταιχεῖο θὰ πάτε ;

Τὸ δικό μας εἶνε πολὺ φηνητέρο καὶ καλύτερο. Ἐλάτε, ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα.

Καὶ τώρα ὁ ἴδιος ὁ Μικέλε ἔκαμε νὰ πάρῃ τὴ βαλίτσα τοῦ ἄγης.

Ἀυτὴ ἡ ἐπιμονὴ δὲν τοῦ ἄρσεν καθόλου.

— Ὁχί, εἶπε σταθερά. Θὰ πάω σὲ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο ;

— Στὸ Ἰνγκλεις ; ὑπέλαθεν ὁ Μικέλε, ποὺ δὲ γελοῦσε πεῖδ. Μὰ δὲν εἶνε καθόλου τὸ ἴδιο... Μὰ, ἔρχεται δύσκολο. Τὸ δικό μας εἶνε πὺδ κοντὰ στή... δουλειά μας.

Μ' ἀκούτε λοιπὸν ἐμένα... Πέτρο πάρε τὴ βαλίτσα τοῦ κυρίου καὶ περίμενε μας στ' ἀμαξί σου.

Τώρα ὁ ἄγης ὑποψιάσθηκε γιὰ καλὰ. Γιατί ὁ πιστὸς Μικέλε νὰ ἐπιμένῃ ἔτσι γιὰ κεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο ;

Καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴ βαλίτσα, ὁ νέος ἐκύτταξε γύρω του, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ζητήσῃ βοήθεια.

Οἱ πρῶτοι ποὺ εἶδε ἦσαν οἱ τέσσαρες συνταξιδιώτες. Εἶχαν σταθεῖ ἐκεῖ, — ἐπιπτήδες φαίνονται, γιὰ νὰ ἴδωσιν ποῖος ἦταν ὁ «ἀνταποκριτής» τοῦ νέου Ἀθηνάου, — κι' ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι παρακολούθουν αὐτὴ τὴ σκηνή.

Ὁ ἄγης ἀφῆσε τὸν Μικέλε καὶ ἔτρεξε κοντὰ τους.

— Κύριοι, τοὺς φώναξε δυνατὰ, ἔρχομαι κι' ἐγὼ μαζὺ σας, σὲ Ἰνγκλεις.

— Ἀ, μπράβο !... ἔκαμε ὁ δὸν Φερνάνδος. Ἐλάτε λοιπὸν... Ἄ, ἐλέπετε πὺδ σὰς περιμένουμε ; Τὸ ἔξαμε αὐτό...

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Μὴ σιγῇ μόνον, νὰ συνεννοηθῶ μετὰ τὸν ἀνταποκριτὴ μου.

Κι' ἀφοῦ παρέδωκε τὴν βαλίτσα του στὸν ἄνθρωπο τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας, ποὺ ἦταν κοντὰ στοὺς φίλους του, γύρισε γιὰ νὰ ξαναβῇ τὸν Μικέλε.

Ἀλλὰ τὸν βρῆκε ἀπὸ πῶς του, γιὰτὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ δὸν Ροδρίγου τὸν εἶχε ἀκολουθήσει.

— Σὰς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε σιγῇ, μὴ φύγετε ἀμέσως. Ὁ δεσμοφύλακας μὰς περιμένει σὲ καφενεῖο τοῦ σταθμοῦ. Νὰ τὸν ἴδωμε μὴ σιγῇ καὶ κατόπιν πάτε σὲ ξενοδοχεῖο. Εἶνε ἀνάγκη, ἔξαρε... μεγάλη ἀνάγκη νὰ τοῦ μιλήσετε ἀπόψε. Ὁ σὰς πῶ γιὰτὶ.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγης.

Μπορῶ νὰ μείνω μὴ σιγῇ σὲ καφενεῖο τοῦ σταθμοῦ. Ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσω, γιὰτὶ νυστάζω.

— Ὁ, ἔνα τέταρτο τῆς ὥρας... Ὁ ἄγης εἶπε τότε στοὺς φίλους του :

— Θὰ ἴδω σὲ λιγάκι. Πηγαίνετε σῖς, νὰ μὴ σὰς κρατῶ, καὶ λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ κρατήσετε δωμάτιο.

— Καὶ νὰ στελωμε πίσω τὸ λεωφορεῖο νὰ σὰς πάρῃ, εἶπε ὁ δὸν Φερνάνδος. Ποῦ θὰ εἰσθε ;

— Ἐδῶ, σὲ καφενεῖο.

— Ὁριζοῦρ...

Οἱ τέσσαρες Ἰσπανοὶ μῆχαν σὲ λεωφορεῖο τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου καὶ ὁ ἄγης ἀκολούθησε τὸν Μικέλε σὲ καφενεῖο τοῦ σταθμοῦ, μετὰ τὸ χέρι στὴ τσέπη ποὺ εἶχε τὸ πιστόλι...

Ἦθελε νὰ ἴδῃ καὶ τὸν δεσμοφύλακα, ἡθελε νὰ ἐκαθίστην ὅλα ἀπέφε καὶ νὰ ἴδῃ ἡσυχία. Θὰ καταλάβαινε αὐτὸς ἀπὸ τίς κουδέντες ποὺ θὰ τοῦ καναν. Καὶ ἡ θὰ δυνάμωσαν οἱ ὑποψίες ποὺ τοῦ γεννήθηκαν ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Μικέλε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Στέμματος, ἡ ἡ τεύρεταν ὁλωσθίδου.

Ἄν ἦσαν τὸ πρῶτο — ποὺ δὲν τὸ πίστευε ἀκόμη — θὰ τοὺς καληνύκτιζαν καὶ δὲν θὰ ἐξανάβλεπε κανένα. Ὅστε Μερσεδές...

Ἄν ἦσαν τὸ δεύτερο θὰ ἐξάκολουθούσε μὲς τὴ δουλειά. Ἰσως θὰ γινώριζε καὶ τὴν Μερσεδές.

Γι' αὐτὸ δὲν ἔδωκε ν' ἀφήσῃ τοὺς ἄλλους νὰ φύγουν καὶ νὰ μείνῃ ἀκόμη μετὰ τὸν ὑποπτο Μικέλε.

Τὸ καφενεῖο τοῦ σταθμοῦ, μὴ μεγάλη σάλα τριγυρισμένη ἀπὸ κόκκινα βελουδένια καναπεδάκια καὶ φωτισμένη ἀπὸ ἡλεκτρικὲς πλαφονιέρες, δὲν ἦταν ἐντελὲς ἔρημο. Ἐνα μεγάλο ρολόγι τοῦ τοῖχου εἶδεινε τρεῖς παρὰ εἰκοσιπέντε. καὶ ὅμως ἀρκετοὶ ἄνθρωποι ἔαγγυνοῦσαν ἔκει μὲτα μὲ ποτὰ καὶ μετὰ κουδέντα. Ὁ ἄγης παραξενεύθηκε μ' αὐτοὺς τοὺς ἐξονύκτες. Τὶ νὰ ἦσαν ; «Κακοῦργοι» κι' αὐτοὶ ποὺ περιμέναν

«θύματα» ;

Σ' ἕνα τραπέζι καθύονταν ἕνας ἄνθρωπος μετὰ πικρὰ μαύρα γένεια. Ἦταν ἴσως ὁ μόνος σ' ὅλη τὴ σάλα ποὺ δὲν εἶχε συντροφιά. Ἀλλὰ μόλις εἶδε τὸν Μικέλε νὰ μπαῖν μετὰ τὸν ἄγην, σηκώθηκε νὰ τοὺς προσηπαντήσῃ.

— Ἀπὸ δῶ εἶνε ὁ καλὸς μας ἔστεμπάν, εἶπε ὁ Μικέλε, παρουσιαζόντας τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο στὸν ἄγην, μετὰ τρία χαϊδευτικά κτυπήματα στὸν ἡράκλειον ὤμο του.

— Ὁ δεσμοφύλακας ;

— Μάλιστα ! ὁ καλὸς δεσμοφύλακας, ποὺ γι' ἀγάπη μας ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὴν καρμινιόλα.

Ὁ ἄγης τὸν κύτταξε καλὰ καὶ τοῦ φάνηκε ἀπαίσιο.

Δὲν εἶχε κι' ἄδικο. Ὁ λεγόμενος «δεσμοφύλακας» ἦταν ἕνας χοντρός, τριχωτὸς ἀγριάνθρωπος. Τοῦλειπε καὶ τὸνα μῆτι, καὶ γελοῦσε μ' ἕνα ζωώδη μορφασμό. Τὴν ἐλαχίστη ἐμπιστοσύνη δὲν μπορούσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὸ ἐξωτερικὸ του.

— Ἀς καθίσουμε τώρα, ἐπρότεινε ὁ Μικέλε.

— Μὴ σιγῇ, ἔκαμε ὁ ἄγης. Ἀς μοῦ πῇ γρήγορα τί θέλει ὁ ἔστεμπάν, γιὰτὶ θ' ἀρῇ κι' ἐμεῖς νὰ μετὰ.

— Ἐ, τ' ἀμάρει μπορεῖ νὰ περιμένῃ λίγο, ὑπέλαβε ὁ Μικέλε. Κι' ἀφοῦ κάθησαν κι' οἱ τρεῖς σ' ἕνα μέρος ποὺ διάλεξε ὁ ἄγης, ἦσαν στὴ μέση τῆς πλευρᾶς τοῦ δάθους, ἀντίκρου σὲ μὴ μεγάλη γυάλινη πόρτα καὶ σὲ δὺδ-τρία παράθυρα ποὺ ἔδωσαν σὲ δρόμο, — ὁ ὑπηρέτης ἐξακολουθῇ :

— Λοιπὸν, ὅλα πάνε λαμπρά. Ἡ δημοπρασία, καθὼς σὰς εἶπα, θὰ γίνῃ μεθαύριο. Ὁ ἔστεμπάν, μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά σας ἀπὸ τὸ Ἰρούν, ἀποσφράγισε τὴ βαλίτσα καὶ τῶσκαε ἀπὸ τὴ φυλακή. Γὰ τὰς τῶν 50.000 καὶ τὴν ἀπόδειξι τὰ ἔχω ἐγὼ. Ἀδριο θὰ σὰς τὰ φέρω. Ἐσεῖς, εἰσθε ἐτοιμοί ;

— Τί ἐτοιμοί ; ρώτησε ὁ ἄγης.

— Φέρετε μαζὶ σας τὰ λεπτὰ ποὺ χρειάζονται ;

— Ἐννοεῖται, ἀποκρίθηκε ὁ ἄγης. Γι' αὐτὸ νὰ εἰσθε ἡσυχος.

— Ὁρατε : Κεῖ ἔξω, ἡ βαλίτσα δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ παραπάνω

ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

(Βουλγαρικὸς μῦθος)

Ὅταν ὁ Θεὸς ἐπλάσε τὸν κόσμον, θέλησε νὰ ὀρίσῃ πόσο θὰ ζήσῃ κάθε πλάσμα του.

Πρῶτος παρουσιάστηκε ὁ γάιδαρος.

— Κύριε, πόσα χρόνια θὰ μοῦ παραχωρήσετε νὰ ζήσω ; ρώτησε.

— Σοὺ παραχωρῶ τριάντα χρόνια, εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Δυσπότης με, Κύριε, παρακάλεσε ὁ γάιδαρος. Εἶνε πάρα πολλὰ τὰ χρόνια αὐτὰ γιὰ τὴν δυστυχισμένη τὴ ζωὴ μου.

Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὅς τὸ βράδυ εἶμαι βρυφορτωμένος. Φέρνω σὲ μὴλο σάκκου γεμάτους ἀπὸ αἰτάρη, γιὰ νὰ φτιάσωμε νόστιμο φῶμα νὰ φᾶν οἱ ἄλλοι, ἐνῶ ἐγὼ τρώγω κλωτσιὰς καὶ μαγγούριες !

Λυπήσου με, Κύριε, κι' ἐδόξε νὰ σου συντεμύσῃς τὸν χρόνον αὐτὸν τῆς δυστυχίας μου, ποὺ λέγεται ζωὴ...

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς λυπήθηκε καὶ γάιδαρο καὶ τοῦ περιώρισε τὴ ζωὴν του, σὲ δεκαοχτὼ χρόνια.

Τὸ φτωχὸ τὸ ζῶο ἔφυγε παρηγορημένο.

Παρουσιάστηκεν ὁ σκύλος.

— Πόσον καιρὸν θέλεις νὰ ζήσῃ ;

Γὸν ρώτησεν ὁ ἀνθρώπος.

— Ὁ γάιδαρος βρῆκε σὺν τῶν δώδεκα χρόνια ποὺ ἔφευξε ἀπὸ τὸν γάιδαρο, τοῦ εἶπεν ὁ Θεός.

— Δὲν μοῦ φθάνουν, εἶπε παρακλητικὰ ὁ ἄνθρωπος.

— Σοὺ προσθέτω ἄλλα δεκαοχτὼ χρόνια, ποὺ ἀφῆρεσα ἀπὸ τὸν σκύλο, εἶπεν ὁ Θεός.

— Εἶναι πάρα πολὺ ὀλίγα, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος.

— Δοιπὸν, σοὺ δίνω ἀκόμα καὶ τὰ δέκα ποὺ πήρα ἀπὸ τὴ μαῖμω, μὴ μοῦ ζητήσῃς ἄλλα.

Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε ὅχι καὶ τότε εὐχαριστημένος. Γι' αὐτὸ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τῶν χρόνων.

Τὰ τριάντα τοῦ γάιδαρου εἶνε τὰ φυσικὰ τοῦ χρόνου καὶ περνᾶνε καλὰ καὶ εὐκόλα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι χαρούμενος, ζωηρός, ἐκκληνῶς καὶ χαίρει γιὰ τὴν ὑπαρξὶν του.

Τὰ δώδεκα χρόνια τοῦ γάιδαρου ἔρχονται κατόπιν. Ἀρχίζει γιὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ βαρὺ ζωὴ. ἔχει τὸ φόρτωμα τῆς οἰκογενείας του στὴ πλάτη του καὶ κουδάλει ψωμὶ γιὰ τὰ παιδιὰ του, φορέματα γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ φόρους γιὰ τὸ κράτος.

Ἐπειτα φθάνουν τὰ δεκαοχτὼ χρόνια τοῦ σκύλου. Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ὁ Δουδοβίκος ΙΔ', ποὺ ἐκολακεύετο νὰ πιστεύῃ ὅτι ἦταν μεγάλος μουσικὸς, μεγαλοφυῆς ποιητῆς καὶ ἀσύγκριτος ζωγράφος, κάλεσε μὴ μὲρα σ' ἀνέκτορα τὸν περίφημον ποιητὴ Μπουαλῶ.

Ὁ Μπουαλῶ ὀπλίσθη μετὰ χριστιανικὴ ὑπομονὴ καὶ ἀκούσε ὡς τὸ τέλος τὰ τραγῳδία τοῦ ἔστεμπάνου ποιητοῦ.

— Πῶς σὰς φαίνονται ; τὸν ρώτησε ὁ Δουδοβίκος δταν τελείωσε.

— Τὶ νὰ σὰς πῶ ! τοῦ ἀποκρίθηκε τότε ὁ Μπουαλῶ. Σὰς θαυμάζω ! Γιὰ σὰς τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατο. Θελήσατε νὰ γράψετε κακοὺς στίχους καὶ τὰ καταφέρατε μὴ χαρὰ ! Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς συγχαρῶ !...

— Τριάντα χρόνια σοὺ φτάνουν ; τὸν ρώτησε ὁ Κύριος.

— Ἐγὼ εἶνε ! φώναξεν ὁ ἄνθρωπος. Ὁ γὰρ νὰ χτῖσω τὸ σπίτι μου, ν' ἀνάψω τὴ φωτιά μου σὲ δικό μου τζάκι, ὡς ποὺ τὰ δένδρα ποὺ φύτταν ν' ἀρχίσουν νὰ καρποφοροῦν, μόλις ἀρχίσω νὰ χαρῶ τὴ ζωὴν, νὰ πεθάνω !

Ὁ Μπουαλῶ, εὐδόκησε καὶ παρατήρησε τὴν ζωὴν μου !

— Σοὺ προσθέτω ἄλλα δεκαοχτὼ χρόνια, ποὺ ἀφῆρεσα ἀπὸ τὸν σκύλο, εἶπεν ὁ Θεός.

— Δὲν μοῦ φθάνουν, εἶπε παρακλητικὰ ὁ ἄνθρωπος.

— Σοὺ προσθέτω ἄλλα δεκαοχτὼ χρόνια, ποὺ ἀφῆρεσα ἀπὸ τὸν σκύλο, εἶπεν ὁ Θεός.

— Εἶναι πάρα πολὺ ὀλίγα, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος.

— Δοιπὸν, σοὺ δίνω ἀκόμα καὶ τὰ δέκα ποὺ πήρα ἀπὸ τὴ μαῖμω, μὴ μοῦ ζητήσῃς ἄλλα.

Ὁ ἄνθρωπος ἔφυγε ὅχι καὶ τότε εὐχαριστημένος. Γι' αὐτὸ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τῶν χρόνων.

Τὰ τριάντα τοῦ γάιδαρου εἶνε τὰ φυσικὰ τοῦ χρόνου καὶ περνᾶνε καλὰ καὶ εὐκόλα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι χαρούμενος, ζωηρός, ἐκκληνῶς καὶ χαίρει γιὰ τὴν ὑπαρξὶν του.

Τὰ δώδεκα χρόνια τοῦ γάιδαρου ἔρχονται κατόπιν. Ἀρχίζει γιὰ τὸν ἄνθρωπον ἡ βαρὺ ζωὴ. ἔχει τὸ φόρτωμα τῆς οἰκογενείας του στὴ πλάτη του καὶ κουδάλει ψωμὶ γιὰ τὰ παιδιὰ του, φορέματα γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ φόρους γιὰ τὸ κράτος.

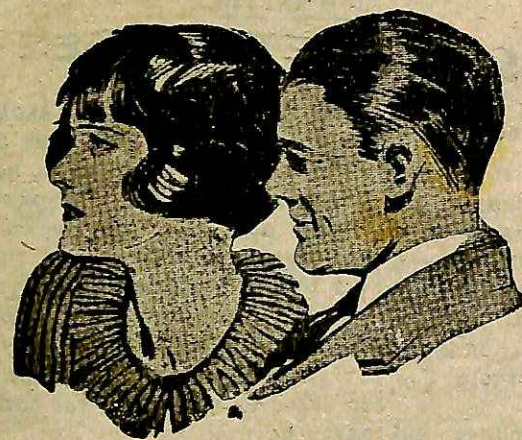
Ἐπειτα φθάνουν τὰ δεκαοχτὼ χρόνια τοῦ σκύλου. Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

Ὁ σκύλος πρὸς τὴν ἀκρότητα τοῦ χρόνου ἀποφασίζει νὰ φάσῃ τὸν ἄνθρωπον.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ, ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ

Τι ποθούν, τι ζητούν, τι θέλουν οι πρωταγωνιστές του κινηματογράφου. Ίερές φιλοδοξίες και ξεφρενισμοί. Μόνον ο Τζιλμπέρτ δεν θέλει και δεν ζητάει τίποτα. Οι άστερες της θόνης και η τύχη. Τα διάφορα φυλαχτά. Προλήψεις και δεισιδαιμονίες των ρεζισέρ. Ξεφρενισμοί πούναυ να χάνης το μυαλό σου!... Τα δώρα και η χημική εξέταση. «Δοκιμασताί». Ποιον το έργο των. Επάγγελμα μιά φορά!...

Έξ' άλλου η Γκρέτα Γκάρμπο, αστήρ της θόνης και αυτή πρώτου μεγέθους μάλιστα, φιλοδοξεί να παίζει το ρόλο της Σαλώμης. Άλλοι όμως οι διευθυντές της έχουν την ιδέα ότι ο ρόλος αυτός είναι πολύ αντιπαθητικός και ότι αν τον παίξει η Γκρέτα θα χάσει τις συμπαθείς του κοινού. Έν τούτοις η Γκρέτα Γκάρμπο δεν αποθαρρύνεται και δνειροπολεί διαρκώς τον ρόλο της κόρης της Ηρωδιάδας.

Από τους λίγους—αν όχι ο μόνος—ήθοποιους του κινηματογράφου που δεν έχουν κανένα τέτοιο πάθο είναι και ο Τζών Τζιλμπέρτ, ο οποίος φαίνεται έντελώς ικανοποιημένος από τους ρόλους των μοντέρνων νέων που παίζει σήμερα.

Άλλα οι ήθοιοι του κινηματογράφου δεν έχουν μόνον πόθους ή πραγαματοποιήτους, έχουν και δεισιδαιμονίες, ως επί το πλείστον παιδαριώδεις, απ' τις οποίες εν τούτοις δεν είναι καθόλου εύκολο ν' απαλλαγούν. Οι περισσότεροι απ' αυτούς έχουν μάρφωσι άνωτέρα και μ' όλα αυτά είναι δούλοι των δεισιδαιμονιών τους, τις οποίες οι περισσότεροι δικαιολογούν με τρόπο επίσης παιδαριώδη. Δόγου χάριν λένε: «Βέβαια δεν πιστεύω ότι τ'ό να έχω επάνω μου ένα παιδί λαγου θα μου φέρη εύτυχία, αλλά μιά που από άνάκαθεν το έχω μαζύ μου, δεν βλέπω για ποιά λόγο νά το πετάξω τώρα». Άλλος πάλι λέει: «Δεν πιστεύω βέβαια ότι μιά τρύπια πενταρίτσα μπορεί νά με βοηθήση σε τίποτα, αλλά δεν μ'ό δίνει κανένα όφελος νά την έχω μέσα στο τσαντάκι μου. Γιατί νά την πετάξω;»

Όχι δέ μόνον οι ήθοιοι άλλων αλλά και οι διευθυντές των κινηματογραφικών εταιρειών, οι οποίοι φυσικά άλλοτε ήσαν ήθοιοι, έχουν από μιά η περισσότερες δεισιδαιμονίες.

Δόγου χάριν ο Άλλαν Ντουάν, ένας από τους μεγαλύτερους κινηματογραφικούς ρεζισέρ της Αμερικής, ο οποίος άλλοτε ήσαν

απ' τους μεγαλύτερους ποδοσφαιριστές των Ηνωμένων Πολιτειών, δσάκις εργάζεται φορεί πάντοτε το χονδρό φανελένιο μαγιώ, τ'ό όποιο φορούσε όταν ήταν μέλος της Ποδοσφαιρικής Ομάδος του Πανεπιστημίου της Πατάγίας και με τ'ό όποιο έγινε διάσημος σ'ό άθλητικό κοινό της Αμερικής. Ο Άλλαν Ντουάν πιστεύει άκράδαντως ότι τ'ό χονδρό μάλινο μαγιώ του πού τ'ό έφερε εύτυχία σ'ό ποδό—μπαλλ έξακολουθεί και θά εξακολουθήση νά τ'ό φέρη εύτυχία και σ'όν κινηματογράφο. Και γι' αυτό δχι μόνον τ'ό φορεί ο ίδιος όταν εργάζεται, αλλά συμβουλεύει και τους ήθοποιούς του νά φορούν ένα τέτοιο μαγιώ σ'ε μιά τουλάχιστον σκηνή της ταινίας πού παίζουν.

Ο Τζαίημς Κρούζε άλλος φημισμένος καλλιτεχνικός κινηματογραφικός διευθυντής, στήν δουλειά του φορεί πάντοτε μιά κάτασπρη στολή, άσπρο σκουφάκι, άσπρο πουκάμισο, άσπρη κυλόττα πού φθάνει ως τ'ό γόνατα, άσπρες κάλτσες και άσπρα παπούτσια. Πιστεύει κι' αυτός ότι η κάτασπρη αυτή φορεσιά τ'ό φέρνει εύτυχία!

Ο Ρόμπερτ Δέοναρντ δσάκις διευθύνει τ'ό γύρισμα κινηματογραφικών ταινιών φορεί πάντοτε ένα άσπρο μαγιώ, στήν ράχη τ'ό όποιο είναι ζωγραφισμένο ένα καναρίνι, τ'ό όποιο δέ δεισιδαιμων ρεζισέρ θεωρεί ως «μασκά» του!

Ο Τόντ Μπρόσουινγκ δ καλλιτεχνικός διευθυντής ο όποιος διευθύνει από έτών όλες σχεδόν τις κινηματογραφικές εργασίες τ'ό Δόν Τσάντ, κάθε φορά πού πρόκειται ν' αρχίσω τ'ό γύρισμα νέας ταινίας, πηγαίνει και αγοράζει ένα καινούριο κοστούμι ρούχα με τ'ό όποιο αρχίζει τ'ή δουλειά του. Άν δέν αγοράση καινούριο κοστούμι δέν αρχίζει εργασία, γιατί πιστεύει ότι αυτό θά φέρη γρούσουζιά στήν νέα ταινία και θά τήν κάνει ν' αποτύχη.

Ο Τόντ Μπρόσουινγκ έχει και άλλες δεισιδαιμονίες, μεταξύ των οποίων η σπουδαιότερα είναι η

έξης. Δέν προδάρει ποτέ του τήν πρώτη και τήν τελευταία σκηνή μιάς ταινίας, άκόμη και αν πρόκειται η σκηνή αυτή νά παρουσιάσουν άτέλειες ή ν' αποτύχουν έντελως. Έχει δέ τήν πρόληψη νά νομίζει ότι αν γίνη η πρόβα είτε της πρώτης είτε της τελευταίας σκηνής, αυτό θά φέρη γρούσουζιά σ'όλόκληρη τήν ταινία.

Σημειωτέον ότι τήν τελευταία αυτή δεισιδιμονία δέν τήν έχει μόνον ο Τόντ Μπρόσουινγκ, αλλά όλοι σχεδόν οι άμερικανοί ήθοιοι τ'ό μουσικού θεάτρου, είτε της όπερας, είτε της όπερέτας είτε τ'ό μουζίκ χώλλ. Οι άμερικανοί ήθοιοι δσάκις προδάρουν ένα νέο έργο ποτέ δέν τραγουδούν σ'ε πρόβες τις τελευταίες μπαλάντες των τραγουδιών. Τις τραγουδούν για πρώτη φορά τ'ό δράδυ της πρεμιέρας.

Άλλος διάσημος κινηματογραφικός διευθυντής της Αμερικής ο Ρόσσορ Δημήτρι Μπουχόβιτς, πρoτoυ άρχισω μιά καινούρια ταινία έννοει άπαραιτήτως νά φωτογραφηθή με τήν πρωταγωνίστρια η με τόν πρωταγωνιστή έχοντας όμως δίπλα του ένα γουρουνόπουλο! Άν δέν βρ'ή γουρουνόπουλο γιά τ'ή φωτογραφία δέν αρχίζει ποτέ τήν ταινία. Σημειωτέον, ότι η δεισιδαιμονία αυτή είναι ρωσική, ήταν δέ πολύ διαδεδομένη σ'όδς θιάσους των μεγάλων θεάτρων της Πετρούπολης και της Μόσχας επί τσαρικού καθεστώτος. Τώρα ο Δημήτρι Μπουχόβιτς τήν μετέφερε στήν Αμερική.

Έξ' άλλου ο Σιγηδός έπίσης διάσημος κινηματογραφικός ρεζισέρ Βίκτωρ Σήστρων προτoυ

Έ Ραμάλ Τόρρες

Κάποτε ρώτησαν έναν πολυεκατομμυριούχο επιχειρηματία ποιός ήταν ο μεγαλύτερος πόθος του κι' εκείνος έδωσε τήν έξης παράδοξη απάντηση: — «Από πολύν καιρό τώρα αισθάνομαι μιά ζωνηρή έπιθυμία νά πετάξω ένα αυγό επάνω σ'α φτερά ενός άνεμοστήρου, γιά νά ιδώ τι θά γίνη. Μέχρι σήμερα δέν κατώρθωσα νά πραγματοποιήσω τόν πύθο μου αυτόν, γιατί κάθε φορά διατάξω. Κάποτε όμως θά τόν πραγματοποιήσω επί τέλους».

Οι περισσότεροι λοιπόν κινηματογραφικοί άστερες και των δύο φύλων, αισθάνονται συνήθως παράδοξες έπιθυμίες, πού αν τις άκούσεις κανείς θά μείνη μ' άνοιχτό τ'ό στόμα!

Ο Τσάρλι Τσάπλιν λόγου χάριν, ο περίφημος Σαρλώ, ποτέ διακαώς, τί νομίζετε; Νά παίξει τόν Άμλέτο του Σαίξπηρ. Βέβαια ο Τσάρλι είναι από τους μεγαλύτερους ήθοιους της όπης όλου. Άλλά θά κατορθώση άραγε νά αποδώση όπως πρέπει τόν δυσκολώτατο ρόλο τ'ό μυθικού Δανού πρίγκηπος; Ο ίδιος φοβάται ότι δέν θά πετύχη κι' αυτό άκριδώς κάνει τόν πύθο του διακαέστερο.

Έπίσης η Ραμάλ Τόρρες, η διάσημος αστήρ της θόνης φιλοδοξεί νά παίξει τόν ρόλο της Βενετίας σ'ό Έμπορο της Βενετίας του Σαίξπηρ. Άλλά κανένας από τους διευθυντές των άμερικανικών κινηματογραφικών εταιρειών δέν τολμά νά κινηματογραφήση τ'ό έργο αυτό τ'ό μεγάλου άγγλου δραματικού, γιατί όλοι τους έχουν τήν πεποίθησι ότι γενικώς τ'ά έργα τ'ό Σαίξπηρ δέν έχουν καθόλου έπιτυχία, οικονομική τουλάχιστον, σ'όν κινηματογράφο.

Ο Ραμόν Νεβάρρο, ο όρατος διάδοχος τ'ό Βαλεντίνο προσπαθεί νά βρ'ή έναν συγγραφέα, ο όποιος νά τ'ό γράφη ένα σενάριο, με πρωταγωνιστή τόν σέρ Γκαλαχάν, τόν μυθώδη άγγλον ίππότη των άρχαίων χρόνων.

Η Ιωάννα Κράουφορ πάλιν, αστήρ και αυτή τ'ό κινηματογράφου, φιλοδοξεί νά παίξει τ'ό ρόλο της Ιωάννας ντ' Άρκ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΕΑΝ

Ο ΑΓΡΙΩΤΕΡΟΣ, Ο ΦΡΙΚΩΔΕΣΤΕΡΟΣ, Ο ΠΑΡΑΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η κλοπή τό... έντιμότερον έπάγγελμα! Γενικός πανικός πρ'ό μιάς κηλίδος αίματος. Γεροντοκόρες σ'α δώδεκα χρόνια τους. Τ'ό άγριο ξυλοφόρτωμα των εδ'όλων. Ο θάνατος διά... ποδοπατήματος. Η σύζυγος υπηρέτρια τ'ό σύζυγος και των παιδιών τους. Οι πιά άπάνθρωποι πονικοί νόμοι τ'ό κόσμου. Η ταφή της συζύγου ζώσης. Πώς τήν άποτελειώνουν με τσεκουριές κλπ. κλπ.

Περιεργότατα είναι τ'ή ήθη και έθιμα της Κορέας.

Οι Κορεάται είναι τόσο έπιρροεπείς στήν κλεισιά, ώστε δχι μονάχα δέν τήν θεωρούν ως άτιμωτική πράξη, αλλά και είναι υπερόψανοι όταν κατορθώσουν νά ειδικευθούν σ' αυτή τήν... έντιμη τέχνη!... Είναι όμως άπλοιοι, εύπιστοι και δειλοί και σ'ε τέτοιο σημείο τρωμίζουν τ'ά αίματα, ώστε αν κατά τήν δούν σ'ό δρόμο τους έστω και μιά σταλαγματιά αίμα, τρέπονται εις φυγήν, φωνάζοντας και μεταδίδοντας τόν πανικό και σ'όδς άλλους!...

Σ'ε κάθε βήμα σας στήν Κορέα σκοντάφτετε σ'ε ποτοπωλεία, όπου χορεύουν διάφορους χορούς ή τραγουδούν, ή παίζουν όργανα έλεύθερες γυναίκες, γιά νά διασκεδάσουν τους άεργους και τους ταξιδιώτας...

Ο γάμος στήν Κορέα, όπως άλλως τε καλσ'όδους τους πρoτoγονους λαούς, είναι πολύ άπώλιμος. Μόλις ο νέος η ήνέασυμπληρώσει τόν δώδεκο έτος της ηλικίας τ'όνδρ'όφειλον νά παντρευτούν. Άνδ'εργούν τ'όνδ'εκατο θεωρούνται... γεροντοπαλ'ήκαρα και γεροντοκόρες! Οι γυναίκες δ'όδ θεωρούνται ως άπλές ύπηρέτριες τ'ό σύζυγου και των παιδιών τους και σ'ε οιαδήποτε στιγμή ο άντρας μπορεί νά δειξ'ή τήν πόρτα στήν όσ'υγ'ό του. Οι γυναίκες μονάχα δικαστικώς μπορούν νά ζητήσουν διαζύγιο. Ο νόμος τις φορτώνει έν τ'οιαύτη περιπτώσει και όλα τους τ'ά παιδιά, χωρίς νά δλοχερώνη τόν άντρα σ'ε καμμία αποζημίωση.

Ο θάνατος θεωρείται ως η μεγαλύτερη από όλες τις συμφορές στήν Κορέα και όταν πεθαίνει κανείς οι συγγενείς, οι φίλοι, οι γαστοί, οι γείτονες διατρέχουν τους δρόμους σκούζοντας και ξεροζώνοντες τις τ'όλγες τ'όυ κεφαλιού τους!...

Ο νεκρός κλείνεται μέσα σ'ε διπλή νεκρόκασσα, ώστε νά μή

μπορή νά περάση νερό, ή άέρας. Η άπέξω νεκρόκασσα σ'ολίζεται με διάφορες ζωγραφίες και άλλα στολ'idia ανάλογα με τ'ά δικά μέσα πού διαθέτει η οικογένεια τ'όυ μακαρίτη...

Μόνον κατά τήν άνοιξη και τ'ό φθινόπωρο ένταφίζουν τους νεκρούς τους οι Κορεάτες. Τόν άλλο καιρού τους έχουν φυλαγμένους μέσα σ'ε καλύβες. Ένώ κατά τήν ώρα τ'ό θανάτου οι συγγενείς και οι φίλοι θρηνούν κι' όλοφύρονται, κατά τήν έκφορά της κηδείας γλυστούν, χορεύουν πηδούν και κάνουν κάθε λογ'ή: τρέλλα!...

Σχετικώς με τ'ή θρησκεία είναι πολύ άμφίβολο αν οι Κορεάτες

του: τ'ή δημεύουν, τ'ό σπ'τι δέ δ'ον κατοικούσαν οι άλλαξοπιστήσαντες τ'ό κατεδαφίζουν, χωρίς νά επιτρέπεται σ'ε κανέναν νά οικοδομήση σ'ε ίδιο μέρος. Τ'ό οικοπέδο πρ'όπει νά μείνη άχτιστο γιά νά μαρτυρή τήν άσ'εβή πράξην τ'όυ άπιστού και τήν σκληράν καταδίκην πού τ'όυ έπεβλήθη ώστε νά έμπνέη σ'όδους τόν τρόμο.

Σ'όν άντρα επιτρέπεται σ'ό δ'οιμένες περιπτώσεις νά σκοτώνη τή γυναίκα του, αν όμως η γυναίκα σκοτώη τόν άντρα της, έστω και έν τ'ό δικαίω, υποβάλλεται σ'ε σ'οικαδέστερο θάνατο. Σ'ε έναν από τους π'ό κεντρικούς δρόμους άνοίγουν ένα λάκκο, δ'ον τήν ένταφίζουν ζωντανή, έως τόν λ'οιμό. Αφ'όνουν απ' έξω μονάχα τ'ό κεφάλι, τ'ό όποιον είναι υποχρεωμένος κάθε διαβάτης νά χτυπά μ' ένα τσεκούρι, άκουμπισμένο έπί τ'ήδες έκεί κοντά.

Ο φονιάς τιμωρείται άγρίως. Καταδ'ίζεται δηλαδή εις τόν... διά ποδοπατήματος θάνατον, άφ'όυ προηγουμένως ποτισθή με δ'κάδες δ'όλκληρες ε'υδι.

Άλλ'όιμονο σ'ε δυστυχ'ή Κορεάτ'ή πού θά δανεισθή και δέ θά πληρώση έντ'ος της δ'οιμένης πρ'όβ'όσ'ας τ'ό χρέος του. Τρεις τέσσαρες φορές τ'ό μ'ήνα δέρονται δ'όλύπτητα, ως πού νά πληρώση ως τ'ό τελευταίο μονόλεπτο τ'ό χρέος τ'όυ α'υτ'ό. Άν σ'ε μεταξ'ό πεθάνη από τ'ά ξυλοκοπήματα, οι πληρωότεροι συγγενείς τ'όυ υποχρεούνται νά πληρώσουν α'υτ'ό τ'ό χρέος, α'λλοιότινα δέρονται κι' α'υτ'ό, όπω: ο μακαρίτης.

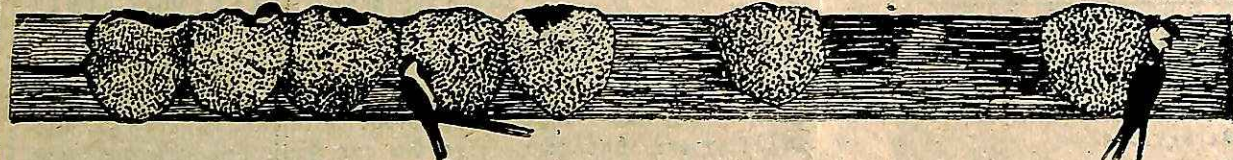
Ο Ταξιδιώτης

Οι περισσότεροι των ανθρώπων καταναλίσκουν τ'ό πρ'ότο μέρος τ'ής ζωής τους γιά νά καταστήσουν άθλιο τόν άλλο μισό.

Εν Λοκίς

ποσηφίου γαμβρού
αυτό, αλλά με-
ν νέα και στην ει-

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΤΗ Ν. ΑΜΕΡΙΚΗ

Τὰ μαστύρια τοῦ ὑποψηφίου γιαιτροῦ. Τὶ τραβᾷ ἀπ' τὸν... καθηγητὴ του! Ἀντὶ ἐξέτασων φρικωδῆ βασιανιστήρια. Ὁ σκοτεινὸς θάλαμος καὶ αἱ δυνάμεις τῆς Κολάσεως. Σιρόπι ἀπὸ φύλλα καπνοῦ. Ζῶνες ἀπὸ μαύρα μυρμηκία. Νηστεία καὶ χορὸς. Τὰ μυστικά τῆς θεραπευτικῆς, κλπ. κλπ.

Ἄν οἱ γιαιτροὶ μας γιὰ νὰ ἐκασήσουν τὸ ἐπάγγελμα τῶν ὑπεβάλλοντο σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ μαρτύρια, ποὺ ὑπεβάλλονται διὰ τὴν ἀναγορευθῶν διδάκτορες τῆς Ιατρικῆς οἱ ἡμέτεροι συνάδελφοι τῶν μερικῶν νήσων τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἀσφαλῆστα δὲν θ' ἀκολουθοῦσαν ποτὲ τὴν «θελὴν ἐπιστήμην τοῦ Ἱπποκράτους», ὅπως ὀνομάζουν τὴν Ιατρικὴν.

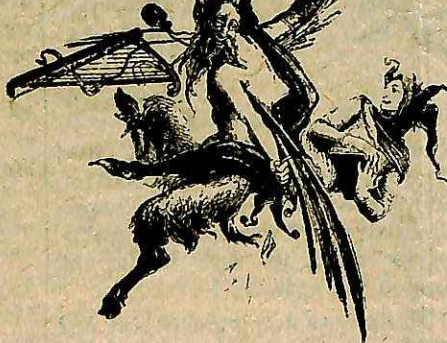
Γιὰ ν' ἀναγορευθῶμεν ἐδῶ διδάκτορες τῆς Ιατρικῆς δὲν χρειάζονται, ὡς γνωστὸν, καὶ τόσο σπουδαία ἐφόδια. Μία κουτσομελέτη ἑνα-δύο χρόνιων, ἐνδεῶς ἐξετάσεις καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν. Ἐνα «κοινωνικὸν» τὴν ἄλλην μέρα σὲ μιὰ οἰκὸγένειαν ἐφημερίδα ἀναγγέλει τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονός καὶ καταγράφον ἀθρόα τὰ συγχαρητήρια τῶν συγγενῶν, τῶν φίλων, τῶν γνωστῶν.

Θέλετε νὰ μάθετε τώρα καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐφόδια ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ ν' ἀναγορευθῇ ἕνας γιαιτρός τοῦς Ἰθαγενεῖς μερικῶν ἀπὸ τὰ νησιά τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς; Δοιπόν, ἀκούσατε καὶ... φράζεστε. Ἐν πρώτοις, ὁ μέλλον γιαιτρός πρέπει νὰ μαθητεύσῃ δέκα χρόνια κοντὰ σ' ἕνα πάλῃ καὶ ἀκουσμένο γιαιτρός, ὁ ὅποιος τὸν παρακολουθεῖ γιὰ ν' ἀντιληφθῇ ἂν ἔχη τ' ἀπαιτούμενα ψυχικὰ καὶ σωματικὰ προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ γιαιτρός.

Ἀποὺ συμπληρωθῶν τὰ δέκα χρόνιων ὁ ὑποψήφιος ὑπεβάλλεται σὲ ἐξετάσεις, οἱ ὁποῖες συνίστανται ἐ φρικωδῆ μαρτύρια.

Πρῶτα-πρῶτα ὑποβάλλεται σὲ νηστεία ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἐξομαζῆς ἕως τοῦ καταστήσῃ σκιδ. Κατόπιν συνέρχεται ἕνα συμβόλιον ἀπὸ παλῶν γιαιτροῦς σὲ κάποιο θεοσκότεινον δωμάτιον, ὅπου ἐξασκῶν τὸν ὑποψήφιον στὴν τέχνη τοῦ νὰ ἐπικαλεῖται διαφόρους μυστηριώδεις δυνάμεις τοῦ Ἀδου.

Ἀποὺ τελειώσῃ ἡ διαδικασία αὐτή, ὁ δέξιμος γιαιτρός ὑποχρεώνεται νὰ χορήγη, χωρὶς νὰ σταματήσῃ οὐτε στιγμὴν, διαφόρους μανιακοὺς χοροὺς ἕως τοῦ πᾶν κατὰ γῆς ἐντελῶς ἀναλίσθητος

μερὸ αὐτὸ σιρόπι τῆς νικοτίνης. Ἄν τέλος ὑστερα ἀπὸ δλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια ὁ ὑποψήφιος κατορθώσῃ νὰ βγῇ ζωντανός—πράγμα πολὺ σπάνιον—ἀνακηρύσσεται γιαιτρός. Γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑποβάλλεται καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα βασιανιστήρια, πολὺ ἐλαφρὰ ὅμως. Τὰ δευτερεύοντα αὐτὰ μαρτύρια συνίστανται σὲ ἕνα εἶδος νηστείας ἐπὶ τρία χρόνια.

Κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον ἐπιτρέπεται νὰ τρώῃ μόνο κερὶ καὶ ἄλλουρι, τὸ δεύτερον σταφύλια καὶ φῶμι καὶ τὸν τρίτον πορεῖ στὴν τροφὴν τοῦ νὰ προσθέσῃ καὶ μερικά ποτάκια ψητά. Σ' αὐτὰ τὰ

τρία χρόνια δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πίνῃ οἶνον, ποτὶ καὶ οὐδὲν ἄλλο, οὐδὲ νὰ ἐπισκέπτεται ἀρρώστους.

Καὶ ἔτι πρέπει νὰ ξέρετε διὰ οἱ δάσκαλοι αὐτοὶ Ἀσκληπιάδαι κατέχουν τὰ μυστικὰ τῆς θεραπείας πολλῶν σαρδῶν νόσων καὶ γνωρίζουν ῥίξας μὲ τις ὁποῖες γιαιτροὺς τὰ τρομερώτερα τραύματα. Καλάλι τοὺς λοιπὸν!

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΖΩΑΥΩΝ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΩΝ

Πολὺ πρωτότυπες, μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶνε ἡ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ ποὺ συνηθίζον νὰ στέλνουν ἡ ὁμορφὴς «Ζουλοῦ» στοὺς ἐκλεκτοὺς τῆς καρδίας τῶν. Πρῶτα—πρῶτα πρέπει νὰ σημειώσῃτε διὰ δὲν εἶνε «γυαλίτες» ἡ ἔτσι δὲν ἔχουν οὐτε ὀρθογραφικὴς οὐτε συντακτικὴς ἐκπλήξεις. Ὑστερα εἶνε στερεὸς ἡ ἔτσι ὁποῖς τελοῦν ἕνα ντοκουμέντο ποὺ μορεῖ νὰ διατηρηθῇ ἐν ὅρῳ ζωῆς. Τέλος, εἶνε καλλιτεχνικὴ καὶ ὡς τοιαύτης εἶνε πολὺτιμος.

Μὰ τί εἶδους ἐπιστολὴς ἐπὶ τέλους εἶνε; Ὁ δὲ ἐρωτικὴ ἀνυπόκομνα ὁ ἀναγνώστης. Σὰς ἱκανοποιεῖται ὁ μέσος τὴν περιέργειάν σου. Ἄς ὑποθέσωμεν παραδείγματος χάριν διὰ ἕνα ἀρροβινιστικὸς Ζουλοῦ στέλνῃ ἕνα ὁμῶς στὴν ὁραία του. Ἐκείνη, βέβαιον, θὰ τὸν ἐχαρίστησῃ. Ἐ, αὐτὴ τὴν ὁποῖα ὁ σὺ τῆς θὰ τὴν καμὴ φουσκὰ μ' ἕνα γράμμα ποὺ δὲν εἶνε ἄλλο ἀπὸ ἕνα... κομπολόι, ἀποτελούμενο ἀπὸ ποικιλόχρους γυαλίτες χάντρες. Κι' αὐτὸ τὸ κομπολόι εἶνε ἕνα ζωντανὸ ἐρωτικὸ ὁρσασμὸν.

Γιὰ τὸσο τὸ σκεῖνόν του, ἡ τοποθέτησις τῶν διαφόρων χρωμάτων πᾶν οἱ χάντρες, ὅσο καὶ ἡ κλωστή ποὺ τὴν συγκρατεῖ δλα αὐτὰ ἔχουν ἐξαιρετικὴ ἐρωτικὴ σημασία. Μόλις λοιπὸν ὁ Ζουλοῦ λάβῃ τὸ πρωτότυπο αὐτό... γράμμα τῆς ἐκλεκτῆς του ὁφείλει, κατ' ἀπαράβατον ἔθιμον νὰ τὸ κερμάσῃ σὲ δέκα μέρη καὶ ἐπὶ πέντε ἡμέρας καὶ κατόπιν νὰ τὸ φυλάξῃ σὲ σπῆτι του, γιὰ νὰ τὸ ξαναφορέσῃ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του.

Σημειώσῃτε ἀκόμα διὰ καὶ ὁ Ζουλοῦ συνήθως νυμφεύεται δεκαπέντε γυναῖκες. Καὶ καταλαβαίνετε πλέον τί συλλογὴν κομπολογίων ἀποκεῖται αὐτὸ τὸν τρόπο.

Παρόμοιες ἐρωτικὴς ἐπιστολὴς εἶνε καὶ ἡ ἐξ ἀνδρὸς τῆς Παρίσιος. Ἐνα μπουκετο δηλαδὴ μὲ ὁρισμένα λουλούδια ἀποτελεῖ διὰ τοὺς εἰδημόνας σὲ σημάδι τῶν λουλουδιῶν ὁλόκληρη ἐρωτικὴ ἐπιστολή.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Γούρου' ἀργὰ θὰ μὲ δεχθῇ μιὰ μέρα
Ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ τάφου ἢ γαική.
Κι' ἀγνώριστος ἐν ἔξῃσιν ἔδω πέρα
Λησμονημένος θὰ εἶμαι κάτω θύει.

Ἐὐδ' ποὺ θὰ μὲ κλέψῃ σὲν πεθάνω
Σὲν ὁδὸν καρδιῶν, σὲν χροισιανό,
Ὁ κλέψῃς ἔσαν ψυχή, μ' ἕνα πλάνο,
Ἄλλ' ὅχι ἔβλεπε τὸν ἀληθινό...

Κι' ἂν ἔβλεπε σὲ στήθε' ἀφροπλάσμενα
Τὸν στήθε', τὸ κορμὶ μου γυμνὰ
Δὲν ἔδωκε ποτὲ μου σὲ κανένα
Τὰ βράδια καὶ τὴν ὁδὸν τὰ μυστικά...

Κανείς τι ἔχω μέσα στὴν καρδιά μου
Δὲν εἶδε, ὁδὸν ἀνέμου, πῶς, συγγενεῖς.
Μήτε ἡ γυναῖκα, μήτε τὰ παιδιάρια,
Κι' ἂν ἔχω καὶ καρδιά—κανείς, κανείς.

Κι' ἐπεὶ ἀπὸ μένα μιλῶ—μάρτερον—δὲν,
Σημάδι, λείψανον ἄγραφο, γραφτό,
Δὲν θὰ φαντοῖ τὰ δικά μου σκέτη,
Γιὰ τὸ θὰ εἶρ' ἐγὼ μέσα σ' αὐτό.

Γιὰ τὴν χαρὰ, ἀφροντιστὴς, ἐλπίδες
Ἔρωτες, βάσανα, τράλλες, νεύματα,
Αὐτὰ εἶνε τῆς ψυχῆς μου ἡ προσοχή.
[ἰλιός]

Δὲν εἶνε τῆς ψυχῆς μου ἡ ἀσπρασία.

Στὴ γέννησί μου δὲ φεγγαρολόγησε
Κανένα ἀστὴρ μὲς τὸν οὐρανόν.
Στὰ βράδια τοῦ μονάχου ἀργοναυτοῦ
Ἀπλάστο σύννεφο καὶ σκοτεινόν.

Ἀργοναυτοῦς μ' ἔφυγε καὶ χάθη,
Πέρα στὴν ἀκρὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
Τὴν νύκτωρ σ' τὰ μαύρα τοῦ τὰ βράδια
Βροχή, χαλάζι, χιόνι, κερσανόν.

Ποὺ ἔσπασε; Ποιὰς χόρους καὶ
[ποιὰ δάση]
Καὶ ποῖα βουνὰ νὰ τῶν ὡς δὲχθῇ;
Ἡ σκόρπισε καὶ οὐδὲν ἔσπευεν.

Ν' ἀστράψῃ, νὰ βροντήσῃ, νὰ χυ-
[θῇ]...
Κωστής Παλαμᾶς

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Παιδί μου, ἡ γυναῖκα εἶν' κα-
[κία]
ποτὲ, ποτὲ καμμιά μὴν ἀγαπᾷ
[ἀσπὴ]
ἀπὸ τοῦ βάρτου λείψῃ τὰ κλαδιά
τὸ φορεμά σου τ' ἀκριβὲς μὴ σκί-
[σῃς].

Πρόσεξε μὴ γελάσῃς μὲ καμμιά,
μήτε καμμιά μαζί σου νὰ γε-
[λάσῃ]
εἶτε ἡ πέτρα πέση σὲ αὐγὴ,
εἶτε τ' αὐγὸ στὴν πέτρα αὐτὸ θὰ
[σπάσῃ].

Παιδί μου, σὲν πατέρας σοῦ
[μιλᾷ]
καλύτερη δὲν εἶν' ἀπ' τὴν μαμά
[σου]
καὶ ὅταν ἔτσι εἶνε ἡ καλὴ,
τὴ θάναϊ ἡ ἄλλος μάτια μου στο-
[χάζου]!..
Ἰωάν. Δαρβέρην

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τι-
μὴν παλαιὰ βιβλία καὶ ἐλόκληροι
βιβλιοθήκαι. Πληροφορίαι εἰς τὰ
γραφεῖα μας. Λέκτα 7.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Α' π' τὴν διαμνηστικὴν ζωὴν τοῦ Φλωρεντινοῦ ζωγράφου Ἀνδρέα ντελ Σάρτο)

Ἡ Φλωρεντία τῆς Ἰταλίας ἀνέδειξε ἄλλοτε πολὺ σπουδαίους ζωγράφους τῶν ὁποίων τὰ ἔργα θὰ προσελκύουν πάντοτε τὸ θαυμασμὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐνὰς ἀπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἀνδρέας ντελ Σάρτο. Αὐτὸς ὁ ποὺ παιδὶ ὄντως πῶς ἦταν γεννημένος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος καλλιτέχνης τοῦ αἰῶνος του. Τὸ ὅτι ὁ μὲν δὲν τὸ ἐπέτυχεν, αὐτὸ ὀφείλεται σὲ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία τοῦ κατέστρεψε τὴν ζωὴν.

Ὁ Ἀνδρέας ντελ Σάρτο γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς πολὺ φτωχοὺς. Στὴν ἀρχὴ, πολὺ μικρὸς ἀκόμα, ἔπαιζε μαθητευόμενος σ' ἕνα χρυσοχόον, ἀλλὰ τὸ τάλανόν του δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν μάνῃ ν' ἀφήσῃ τὸ χρυσοχόον καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ σὲ τὸ ἀγαθὸν ἐνός καλοῦ ζωγράφου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τοῦ Πιέρρο ντε Κοζιμό. Ὁ Πιέρρο ἀγάπησε πᾶν πολὺ τὸν καινούργιον μαθητὴν του καὶ διεκρίνε ἀμέσως διὰ μέσα σὲν νεαρόν αὐτὸν ἐφηβὸν κρύβαν ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης.

Ὁ ντελ Σάρτο ἐγγνώρισε τότε καὶ τὸν Φραντσκο Μπίνινο, ἕναν ἐπίσης νεαρό ζωγράφον τὸν ὅποιο συνδέθηκε μὲ μεγάλη φιλία καὶ ἀρχισ νὰ ἐργάζεται μαζί.

Δύο τοιχογραφίες ποὺ ἔκαναν οἱ δύο καλλιτέχνες σὲ μιὰ ἐκκλησίαν προσήλκυον τὴν προσοχὴ τοῦ κοινῶν καὶ ἡ φήμην τῶν δύο φίλων ἐπαυγάζοντο γρήγορα. Μὰ ὅσοι περισσότεροι ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀνδρέα ἐγγνώριζαν τὸν ἕνα ζωγράφον ποὺ λεγότανε Σανσονίντο, ἕναν ἐκδοτὸν ἀνθρώπον ποὺ τὸν παρέβλεπε γρήγορα στὴν ἐκκλησίαν ἐκείνην καὶ ποὺ τὸν οἱ παραστρατιωτικοὶ ἀνθρώποι τῆς τέχνης καὶ τῶν γοημάτων.

Ὁ Φραντσκο πολλὰς φορὲς προσπάθησε ν' ἀποτραβήξῃ τὸ φίλον του ἀπὸ τὴν καταστρατιωτικὴν ἐπισκοπὴν τοῦ Σινσονίντο, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσε τίποτε.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀνδρέας περνοῦντας ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σάν-Γκάλλο, εἶδε νὰ στέκῃ σὲ μιὰ πόρτα μιὰ νέα τῆς ὁποίας ἡ ὁμορφιὰ ἦταν ὀνειρώδης. Ἐννοῦσε ἀμέσως σὲν ἀντικρουσά της τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Ἀλλὰ ἡ ὁραία Φλωρεντινὴ τὸν ἐκινεῖται μὲ περιφρόνησιν καὶ τραβήχθηκε μέσα.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁλόκληρη ἡ πόλις ἐβυθίστηκε σὲν σκοτάδι καὶ σὲ σιωπὴν, ὁ ντελ Σάρτο ξαναγύρισε σὲν μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐξιστορεῖται κατὰ ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς ὁραίας ἀγνωστῆς. Τὸ ἴδιο ἐπαυγάζοντο καὶ τὴς ἄλλες μέρες: ὁ καλλιτέχνης δὲν ποροῦσε πειὰ νὰ ἐργασθῇ. Ὁ ἔρωτὸς τοῦ ἐκαίγε τὴν καρδιά...

Ὑστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, ὁ Φραντσκο ξαναεἶδε τὸ φίλον του. — Εἴμαι ἐντυχῆς, τοῦ ἐρώνατος ἀκείνου, ὡ, ἀγαπητὴ μου φίλε, εἶμαι πολὺ ἐντυχῆς! Μὴ μὲ ρωτᾷς ὅμως ποτὲ γιὰ τὴν...

Ὁ Φραντσκο σεβάστηκε τὴν χαρὰ τοῦ φίλου του καὶ δὲν θέλησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περισσότερα.

Τὴν ἄλλην μέρα ὁ Ἀνδρέας ἀρχισ νὰ ἐργάζεται ἕναν καινούργιον πίνακα. Ἀλλ' ἐργαζότανε κατὰ ἕνα πολὺ παράξενον τρόπον: διέκοπτε ξαφνικὰ τὴν ἐργασίαν του, χαμόγελα μὲ δύο ὥρες καὶ ξαναγύριζε, ἐργαζόταν λίγο ἀκόμη γιὰ νὰ διακοπῇ καὶ πάλιν... Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα εἶδε σὲν φίλον τοῦ καὶ καινούργιο τοῦ ἔργου.

— Πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ γυναῖκα; τοῦ εἶπε.
— Τὸ ἔργο σου εἶνε θαυμάσιον! ἀ-

πῆνεντος ὁ Φραντσκο.

— Δὲν σοῦ μιλᾷ γιὰ τὸ ἔργο μου, εἶπε ζωηρὰ ὁ ζωγράφος. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ζωντανὴ καὶ ἀληθινή, δὲν θὰ ἦταν ἔτσι νὰ τὴν ἀγαπήσουν καὶ οἱ ἄγγελοι.

— Ἀνδρέα, τοῦ εἶπε τότε ὁ φίλος του, ξέρω ποῖα εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτή. Εἶνε ἡ Λουκρητία ντελ Φάλν-δοῦ Σάν-Γκάλλο. Σέρε μάλιστα σχετικῶς πολὺ περισσότερα ἀπὸ σέ-να. Ὁ Ἀνδρέας τῆς λείπει ἀπὸ κοντά της. Εἶνε ἄριστος καὶ πῆγε στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ παρατείνῃ γιὰ λί-γο ἀκόμη τὴν ζωὴν του. Ἀλλὰ ἔξωτος τὸν πατέρα της; Ἀν ῥωτήσῃς δὲν σοῦ ποῖν πῶς εἶνε μέθυσος καὶ χορτοπαίκτης, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε τίπο-τα! Ὁ Μπίνινο θὰ ποιοῦσε τοῦ γιὰ νὰ στωῖς τίς τρεῖς ὥρες... Μ' ἀκούεις; βοή χρημάτα νὰ παῖξῃς... Ἡ κόρη δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε καλὴ-τερη ἀπ' τὸν πατέρα. Κατέστρεψε τὸν ἄνδρα τῆς, θὰ κατὰστρέψῃ καὶ τὴν ἑσένα. Ἀνδρέα, κούτα! εἶνε νὰ σωθῇς ἀπ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα...

— Τελείωσες; τὸν ρώτησε τότε ἔ-ρα ὁ Ἀνδρέας.

— Γιὰ τὴν ἑσένα;

— Ἀντίο!

— Ἀνδρέα! ἐρώνατος ὁ Φραντσκο τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸ φίλον του.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας ντελ Σάρτο ἦταν κιάλας σὲν ὁδοῦ. Ἀπ' τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἦταν χαμένος γιὰ τοὺς φίλους του καὶ γιὰ τὴν τέχνην του.

Ὁ Ἀνδρέας ὅσοι ἀπ' αὐτὸ ἐξανάγκασεν τὴν ἀκατάστατη καὶ καταστρατιωτικὴν ἐργασίαν του, χαλὴ νὰ καταβά-λῃ καμιά φροντίδα νὰ δημιουργήσῃ κατὰ ὁραία. Σανάνεσε στὴν κραυγὰν καὶ στὴν ἀκολασία. Ἀνῆλκυσε πάντοτε, παραγμένος ἀπὸ τὸ πάθος του γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα ποὺ εἶχε καταστήσῃ παίγνιον σὲν χεῖρα της, ἀπέφυγε πᾶν δὲν θὰ ἔμενε ἐνθουσια-σμένος κατὰ τὴν ἐργασίαν του καὶ τὴν ζωὴν του καὶ ἰδιαίτερος τὸ Φραντσκο. Ἀπ' ἐναντίας συναναστρεφόντανε τοὺς πὺ γελόντες καὶ τοὺς πὺ πα-ραστρατιωτικούς τοῦ Φλωρεντίας. Ἐτραβῆσε ὁλόκληρον τὴν καταστρατοφύ.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς Λουκρητίας πῆγε σὲν τέλος ἀπ' τὴν ὁλὴν καὶ τὴν νεο-πὴν πὺ ἀθανάτων γιὰ τὴν γυναῖκα του. Ὁ Ἀνδρέας παντρεύθηκε τὴν χήραν τοῦ καὶ ἔπαιζε σὲν σπῆτι του τὸν πατέρα καὶ τὴς ἀδελφές της. Ἡ Φλωρεντία ὁλόκληρη ἀγανακτήσεν διὰ τὸ πρᾶγμα μαθεύθηκε. Ὅλοι οἱ παλῶν τοῦ φίλου τὸν ἐγκατέλει-ψαν ἐκτός ἀπὸ τὸν Φραντσκο ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε πάντοτε μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα πῶς θὰ ἀνοίγε κάποτε τὰ ράτια του.

Ἀλλ' ὅσο χαμηλὰ καὶ ἂν εἶχε πέ-τετες παρίστανε τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. Ὅταν ἀργότερα, πᾶν σ' ἕναν πόλεμον ποὺ ἔκαναν οἱ Φλωρεντινοὶ, ὁ ἐχθρικός στρα-τός ἐπληρώσεν τὴν Φλωρεντία καὶ ἐφθασεν σὲν μοναστήριον αὐτό, χρεώσθηκε, κά-νω σὲν μάχη, νὰ ρίξουν μιὰ πλυν-

1518, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ζωγράφος βρισκόταν σὲν μεγαλειότη ἀθλιότη-τα, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος τὸν ἐκάλεσε κοντά του.

Ἡ προστασία τοῦ βασιλέως, τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ εἶδεν γι' αὐτὸν ὁλό-κληρη ἡ γαλλικὴ ἀριστοκρατία, ὁ θαυμασμὸς ποὺ ἐπικρατοῦσαν τὸ ἔργον του, τοῦ ξανάδωσαν τὸ θάρρος του καὶ ἐξωγράφησε μερικὸς πίνακες μὲ προσοχὴ καὶ μὲ τέχνη. Εἶχε ἀρ-χίσαν νὰ σχηματίζῃ περιουσία καὶ τὸ μέλλον φαίνονταν πᾶν τοῦ χαρομέ-λους καὶ πάλιν. Ὅταν ἔξαφνα μιὰ μέρα ἐπῆρε ἕνα γράμμα ἀπ' τὴν μοι-ραία γυναῖκα ποὺ εἶχε δηλητηριάσῃ τὴν ζωὴν του. Τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐλπίδα τὸν ἀγκατέλειψαν μολὶς τὸ διάβασε: ἡ Λουκρητία τοῦ εἶδεν νὰ καταλάβῃ πῶς ἂν δὲν ἐγύριζε ἀμέσως κοντά της σὲν Φλωρεντία, δὲ θὰ ποροῦσε περὶ νὰ ζῇσιν ἡ μορφήν του καὶ νὰ πνιγόντανε σὲν ποταμόν.

Ὁ Ἀνδρέας ντελ Σάρτο δὲν ποροῦσε πειὰ νὰ σώσῃ. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἔρωτος ἦταν ἀπᾶν τοῦ ἑσένα καὶ τὴν ἀπεριόριστη. Ἐπίστεψε σ' αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔγραψε, παρῶνα ὅτι ὁ Ἀνδρέας ντελ Σάρτο, ἕναν ταλειμένον ἀπ' τὴν μοιραία γυναῖκα ποὺ τὸν κατέστρεψε, χωρὶς ἕνα φίλον κοντά του, χωρὶς τὸ φτωχὸ Φραν-τσκο ποὺ πῆγε νὰ τὸν ὁδοῦν σὲν σπῆτι τῆς Φλωρεντίας.

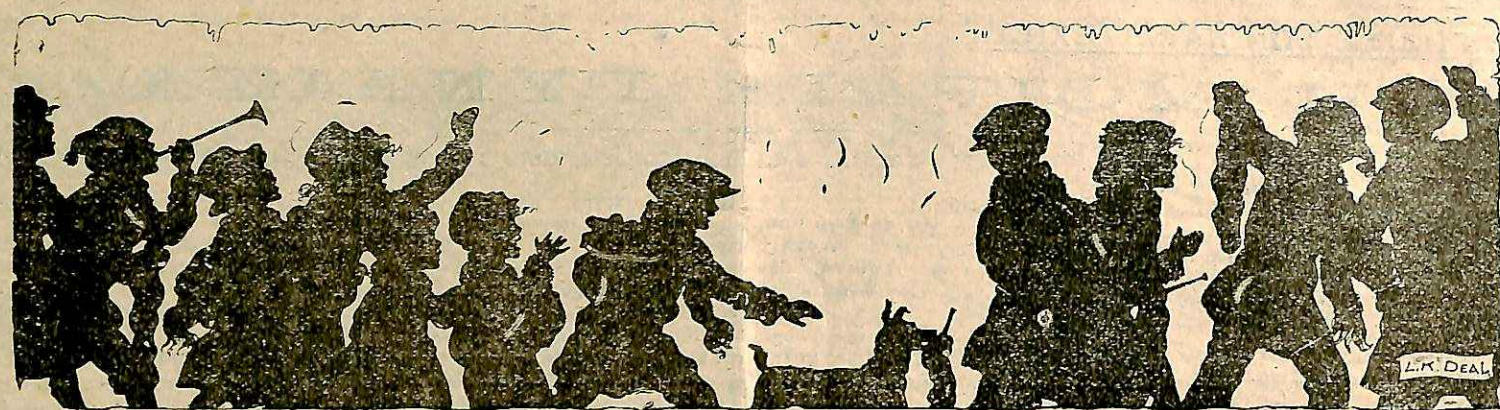
Ὁ βασιλεὺς Φραγκί-σκος τοῦ ἔδωκε τὴν ἀ-δεια ποὺ ἐζητοῦσε καὶ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸν γιὰ νὰ ἀγοράσῃ πίνακες γιὰ τὸ παλάτι του καὶ νὰ μι-σώσῃ νέους καλλιτέχνες ὡς βοηθοὺς του γιὰ τὰ πολλὰ ἔργα ποὺ τὸν ἀ-νέθεσε νὰ κάμῃ ὅταν δὲν ἐγύριζε σὲν Γαλλία.

Ὁ Ἀνδρέας χαίροντο μὲ συγχι-νησὴν τὸν βασιλέα καὶ ἔφυγε, μὲ τὴν καρδιάν πλῆμυνον ἀπὸ εὐγνω-μοσύνης. Μόλις ἔμεινε ἐνύστερ σὲν Φλωρεντία καὶ ξαναβρῆκε τὴν ὁλο-θρία ἐκείνην γυναῖκα ἐξέλασε καὶ τὸ βασιλεὺς καὶ τὴν Γαλλία: κατεχάρσθη τὰ χεῖρα καὶ δὲν ξαναγύρισε πειὰ...

Ἐπέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμα καὶ ὁ Ἀνδρέας ντελ Σάρτο ζήτησε νὰ ἐξαχθῇ τὸ αἷμα τοῦ σπῆτι τῆς Λουκρητίας καὶ σὲν σπῆτι τῆς πε-ριουσίας ποὺ εἶχε σχηματίσῃ.

Μιὰ μέρα ἡ γυναῖκα του τὸν ἐγκατέλειψε. Εἶχε ἀκολουθήσῃ σὲν Βενετία ἕναν πλοῦτον ἔμπορον.

Ὁ Ἀνδρέας ἐστελλόμενος καὶ ἀπογοητευμένος ἔπαιζε καὶ κλεισθήκε σὲν μοναστήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἔξω ἀπὸ τὴν Φλωρεντία. Ἡ κλωστή τῆς ζωῆς εἶχε σπῆσι πειὰ μέσα του. Εἶς ἀντάλλαγμα τοῦ ἀσύλου ποὺ τοῦ προσέφεραν, ἔκανε ἐκεῖ μερικὴς τοι-χογραφίας ποὺ προσένοι τὴν ἐκπλη-ξ

ΜΙΑ ΤΕΧΝΗ ΠΟΥ ΣΙΓΟΣΒΥΝΕΙ

ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΤΩΝ ΚΟΥΔΟΥΝΙΩΝ

Τα Γιαννιώτικα κουδούνια. Μια τέχνη που ξεπέφτει. Τα διάφρα εἶδη τῶν κουδουνιών. Ἡ βαθμολογία τους. Ὁλόκληρη ἐπιστήμη. Ὁ ἀνταγωνισμός. Ἰωαννίνων καὶ Ἀμφίσης. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κουδουνιά. Τὰ κουδουνάδικα τῶν Ἀθηνῶν, κλπ.

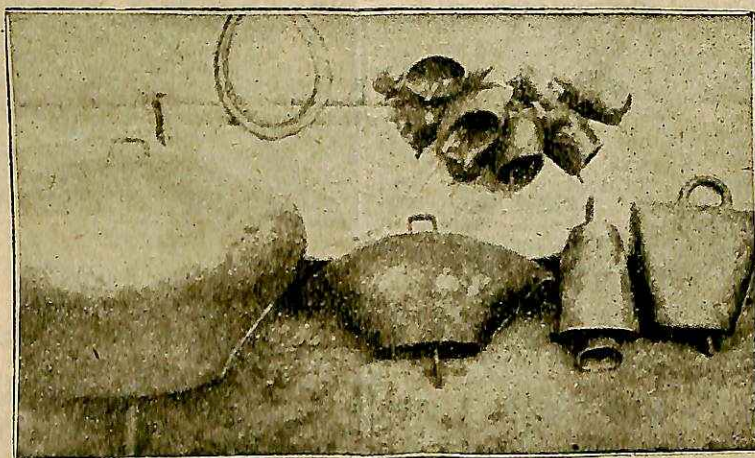
Τὸ Γιαννιώτικο ἐργαστήρι τῶν κουδουνιών δὲν εἶναι σήμερον πάλιν στὴν δόξα του. Οἱ Γιαννιώτες κουδουνάδες φιλοτιμοῦνται ἀκόμη νὰ πιστεύουν ὅτι εἶναι οἱ καλλίτεροι στὴν τέχνη, ἀλλὰ ἡ δουλειὰ τους διαρκῶς ξεπέφτει καὶ αὐτοὶ θὰ κλείσουν καὶ τὰ τελευταῖα κοῦδινά τους στὴν Ἡπειρωτικὴ πρωτεύουσα. Ἡ δουλειὰ ἀπὸ τὴν μὴν ἡμέρα στὴν ἄλλη λιγοστεύει, καθὼς λιγοστεύουν τὰ κοπάδια μὲ τὰ πρόβατα καὶ ἡ Ἀμφίση εἶναι ὁ σπουδαιότερος τῶν Ἰωαννίνων ἀνταγωνιστής. Τὰ Ἀμφισιατικὰ κουδούνια πωλοῦνται σὲ ὅλη τὴν Πελοπόννησον, στὴ Ρούμελη, στὴν Εὐβοία, στὴ Θεσσαλία καὶ στὴ Μακεδονία. Οἱ Ἀμφισιατικὰ κουδούνια καυχῶνται καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν σειρά των δι' εἶναι στὴν τέχνη καλλίτεροι ἀπὸ τὸν Γιαννιώτη. Λέγουσιν ὅτι εἶναι οἱ καλλίτεροι κουδουνάδες δι' αὐτὴν τὴν ἑλλάδα ἀλλὰ ὅλες τῆς Βαλκανικῆς καὶ εἰς μετὰ ὑποχρεωμένοι σχεδὸν νὰ τοὺς πιστεύσωμεν.

Ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ—σύμφωνα μὲ τὸ παλιὸ ἡμερολόγιον—γιατὶ οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι τῆς Ἑλλάδος, Σαρακτσάνοι, Βλάχοι, Ἀρβανιτοβλάχοι, Ἀρκαῖοι, εἶναι ὅλοι παλαιομετοχολογίτες—ἀρχίζετ' ἡ μετακίνησις τῶν κοπαδιῶν. Οἱ κίμνιοι καὶ τὰ χειμαδιὰ ἐγκαταλείπονται ἀπὸ τὰ κοπάδια τῶν νομάδων κτηνοτρόφων καὶ τὰ βοῦνα μὲ τὴν γὰρ γκιόσθη. Τὰ γάρφακα, τὸ ἔλατο, τὸ ρόμπολο, τὴν πετροπέδικον καὶ τοὺς κλεφτεὺς δέχονται τὰ κοπάδια. Ὁ Τσέλιγκας καὶ οἱ βοηθοὶ τοῦ τσοπάνηδες διαλέγουν τὰ πιὰ γερὰ γκιόσθη καὶ τοὺς περνοῦν στὸ λαϊνὸ ἀπὸ μιὰ μεγάλη «κουδούνια». Ἡ «κουδούνια» χρειάζεται μόνο γιὰ τὴν μετακίνησιν τῶν κοπαδιῶν. Συνήθως τὴν περνοῦν μόνο στοὺς δυνατοὺς κέρους γιὰ τὴν φθάνειν γὰρ ἐγγύς τῶν ἐκείνων ἀπὸ τὸν λαϊνὸν τῶν γκιόσθη καὶ τοὺς περνοῦν στὸ λαϊνὸ ἀπὸ μιὰ μεγάλη «κουδούνια». Ἡ «κουδούνια» χρειάζεται μόνο γιὰ τὴν μετακίνησιν τῶν κοπαδιῶν. Συνήθως τὴν περνοῦν μόνο στοὺς δυνατοὺς κέρους γιὰ τὴν φθάνειν γὰρ ἐγγύς τῶν ἐκείνων ἀπὸ τὸν λαϊνὸν τῶν γκιόσθη καὶ τοὺς περνοῦν στὸ λαϊνὸ ἀπὸ μιὰ μεγάλη «κουδούνια».

Τὰ μισοκουδούνια εἶναι μιὰ σὲ βάρος ἀπὸ τὴν κουδούνια. ἔχουν ἡμιτοῦτο καὶ τὸ φοροῦν καὶ αὐτὰ τὰ γκιόσθη, καὶ κανένα ἄλλο γερὸ κριάρι, τὴν ἰσοχὴ πού τὰ κοπάδια

μένουν στάσιμα στὴ θερὴν ἢ καλοκαιρινὴν τὸν βοσκή. Ἐπειὰ ἀπὸ τὰ μισοκουδούνια ἐρχονται τὰ γαλαροκουδούνια γιὰ τὴν γαλαρίας προβάτων. Εἶναι τριῶν μεγεθῶν καὶ οἱ κουδουνάδες καὶ οἱ τσοπάνηδες τὰ λέγουσιν ἔτσι: «Πρόωτο», «ἐσώτερο», «εὐρύτερο». Τὰ γαλαροκουδούνια τὰ λέγουσιν οἱ τσοπάνηδες ἀπὸ τὸ σῆμα τὰν καὶ «εὐλακάρια». Ὑστερὰ ἐρχονται τὰ «πρυκαρκαῖα» πού τὰ βάζουν στὴν ἀκρογωνίαν προβάτων καὶ ἀκολουθοῦν στὸ τέλος γιὰ τὰ ἀρνιά πού δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ μικρὰ πρόβατα τὰ «καρκάκια» καὶ τὰ «φριχάρια».

Ὅλα αὐτὰ τὰ κουδούνια δὲν εἶναι οὕτως στὴν τύχην διλεγμένα, οὕτως στὴν τύχην βαλμένα. Ἡ ὑπεροχὴ μουσικῆ τοῦ κοπαδιοῦ, εἶναι μουσικὴ πού τὴν ἐδούλεψεν ἡ πείρα πολλῶν

Μία συλλογὴ ἀπὸ τὰ περίφημα Γιαννιώτικα κουδούνια

αἰῶνων καὶ τὸ ποιητικὸν αὐτὸ τοῦ Βλάχου καὶ τοῦ Σαρακτσάνου. Ἐνὺς καλὸς τσέλιγκας ἐξείκει πόσας κουδούνιας, πόσα μισοκουδούνια, πόσα γαλαροκουδούνια, πόσα πρυκαρκαῖα, καὶ καρκάκια καὶ φριχάρια θὰ βάλλῃ στὸ κοπάδι του γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ἀπὸ τὸν ἥχο των ἡ γλυκύτατη ἁρμονία τοῦ κοπαδιοῦ. Ἡ ἐκλογὴ εἶναι σοφὴ, γνωστὴ, γεμὰ τὴν ἀπὸ ἀσθητικὰ καὶ ἀπὸ ποιητικὰ. Οἱ ποιητικὰ καὶ οἱ περὶ πού ἀσφαλῆθησαν μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ κοπαδιοῦ δὲν ἐπρόσθεσαν οὐτε ἐφρόντισαν νὰ μάθουν δι' ἡ ἁρμονία τῆς μουσικῆς αὐτῆς δὲν εἶναι τυχαῖο ἀποτέλεσμα διαλεγμένων στὴν τύχην κουδουνιών. Ὅλα αὐτὰ τὰ κουδούνια εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ σιδερένια λάμα δια, δρεχλάκινα ροπίρια, παλάντζες, καντάρια, ἐνῶ οἱ κουδουνάδες κατα-

σκευάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

σκυλάζουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο σιδερένια καὶ λαμαρίνα δίνει τὸν γλυκὺ καὶ λεπτὸ ἥχο στὸ κοπάδι. γιὰτὶ μόνος ὁ σιδηρὸς εἶναι σχεδὸν βουβός. Εἰς τὸ κοπάδι ὅμως πᾶν νὰ ὁ πάροχος ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν σιδερένιων κουδουνιών τὸ ὅποιο καὶ λέγονται κυρίως εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν νομάδων κτηνοτρόφων «κουδούνια» καὶ τρία—τέσσαρα «κυριά». Τὰ κυριά εἶναι τὰ γνωστὰ ἀπὸ τὴν δρεχλάκινα κουδούνια μὲ τὸν διαπεραστικώτατον ἥχο των. Ἡ πείρα τῶν κτηνοτρόφων μὲς ἀπέδειξεν ὅτι εἰς ἕνα κοπάδι πεντακοσίων προβάτων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάρχουν καὶ τρεῖς τέσσαρες τράνοι γιὰ γκιόσθη ἐξαιρετικὰ, τρία ἢ τέσσαρα κυριά εἶναι ἀρκετὰ. Γενικῶς ὅμως οἱ νομάδες κτηνοτρόφοι πού ἔχουν μόνον πρό-

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 13

(Ἀπὸ τὴν περίφημον μελέτην τοῦ Γαστῶν Λερὸν)

Κατὰ μίαν γελοῖαν πρόληψιν ὁ ἀριθμὸς 13 θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς ἀπαίσιος γιὰτὶ ὁ προδόσας τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης ἦταν ὁ 13 τῶν ἀποστόλων. Ἔτσι, ποτὲ δὲν καθοῦνται σὲ τραπέζιν πού οἱ συνδαιτηγόμενοι εἶναι 13 καὶ καμμιὰ ἐργασία δὲν ἐπιχειροῦν σὲ 13 τοῦ μηνός. Ἄλλοι ἀντιθέτως θεωροῦν τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν αἰσιον. Ἐπὶ τοῦ τόσο περιέχοντος αὐτοῦ θέματος ὁ γάλλος Γαστῶν Λερὸς ἐδημοσίευσε τελευταῖα μιὰ μελέτη πού ἀποδεικνύει, πῶς τὸ 13 παῖζει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ καὶ στὴ φιλολογία. Καὶ ἰδοὺ πῶς :

Ὁ Ἐδμόντ Ροσσὴν (γράφματα 13) Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διάσημος ποιητής, ἐδημοσίευσε κατὰ πρῶτον τὸ ποίημα «Les Musardises» (γράφματα 13) καὶ ὕστερα τὰ δύο ἀριστογραμμάτια του «Cyrano» καὶ «L'Aiglon» (γράφματα 13). Στὴν Ἀκαδημία ἦταν 13ος τῆς 13ης ἔδρας.

Ἄλλος δραματικός συγγραφεὺς ὁ Kistemakers (γράφματα 13) γεννήθηκε σὲ 13 τοῦ μηνός, ἡ γενικὴς δοκιμὴ τῶν δραμάτων του, πού εἶχαν τόση ἐπιτυχίαν, ἐγένοντο πάντοτε ἐπὶ 13ην μηνός, ἐπιμήθη δὲ μὲ παράσημο τὴν αὐτὴν ἡμερομηνία.

Ἡ διάσημη αἰδοὺς Μιστενγκέ, θεωρεῖται αἰσιον τὸν ἀριθμὸν 13. Ὅλα τὰ εὐτυχῆ συμβάντια τῆς ζωῆς τῆς ἐγέναντο σὲ 13, ἔχει δὲ βραχιόλι ἀπὸ τὸ ὅποιον κρέμεται μιὰ πλάκα μὲ τὸν ἀριθμὸν 13.

Ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ 13 οἱ Ἀπτοὶ θεωροῦν γιὰτὶ ἡμέρα ἀπαισιαν τὴν Παρασκευὴν. Καὶ ὁ ποιητὴς Γαβριέλ ν' Ἀνούντιο ἐκτὸς τοῦ 13 ἔχει ὡς ἀπαισία ἡμέρα τὴν Παρασκευὴν, γιὰτὶ σὲ 1913 13 τοῦ μηνός καὶ ἡμέρα Παρασκευῆς τοῦ συνέβη ἕνα δυστύχημα καὶ παρ' ὅ ἴσως ἔχανε τὸ μᾶτι του. Τὸ πρῶτον αὐτῆς τῆς ἡμέρας φερόντας ἀπὸ τὸ ἔνοδοχεο πού ἔμενε στὴ Ρώμην, πῆρε ἕνα ἀμάξι παρτήρησε δὲ τυχαίως ἐπὶ τοῦτο εἰς ἀριθμὸν 13. Ὑστερὰ ἀπὸ πολλοὺς δρόμους ὁ ἀμάξις τοῦ ἐτήρησε 13 φράγκα. Ἐπιστρέψας σὲ τὸ ἔνοδοχεο βῆκε 13 ἐπιστο-

λές. Τὸ βράδυ σὲ ἑστιατόριον παρεκάθησαν σὲ τραπέζιν 13 άτομα.

Ὅταν πῆγε τέλος σὲ τὸ θέατρο δπου ἐπαίξετο τὸ ἔργο του «La Nave», χτύπησε τόσο δυνατὰ ὥστε ὀλίγο ἐλείψῃ νὰ χάσῃ τὸ μᾶτι του καὶ ἐλιποθύμησε.

Ὑστερὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ κατὰ τὸ ἔτος 1913, στέλνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία του σ' ἕνα καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βολωνίας ἐχρονολόγησε τὴν ἀφιέρωσιν ὡς ἑξῆς : 1912+1 !..

Τὸ ἴδιον ἔκανε δολοκλήρη τὸ 1913.

Ὁ Richard Wagner, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἔχει 13 γράμματα, ἐγεννήθη σὲ 1813 καὶ ἀέθανε τὴν 13 Φεβρουαρίου 1883 μετὰ βίον συζυγίου 13 ἐτῶν. Τὴν 13 Μαρτίου τοῦ 1861 σὲ Παρίσι, ἀπέφυγε ἡ παράστασις τοῦ μελοδράματός του «Tannhäuser», ἐπανεληφθὴ δὲ ἡ παράστασις τοῦ στὰς 13 Μαΐου τοῦ 1895.

Στὴ Ν. Ὑόρκη ὑπάρχει Λέσχη τῶν Δέκα τριῶν. Κάθε Παρασκευὴ γίνονται σ' αὐτὴν συμπόσια σὰ ὅπου ὑπάρχουν 13 τραπέζια, ὁ φωτισμὸς γιὰ τὸ καθέ-

να εἶναι 13 κερία, τοποθετημένα ἐπὶ αὐτὰ σὲ 13 κηροπήγια παριστάνοντα 13 κροάνια.

Τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς Woodrow Wilson ὡς καὶ τῆς συζύγου του Eleanor Wilson ἀποτελεῖται ἀπὸ 13 γράμματα. Ἀπὸ 13 ἐτῶν ὁ Οὐίλσον ἦτο μέλος τοῦ Πανεπιστημίου, διωρίσθη Πούτινις αὐτοῦ καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν αὐτὴν ἐπὶ 13 χρόνια. Προέδρος ἐξελέγη τὴν 13 Ἰανουαρίου.

Κάποτε τέλος σὲ σπίτι τοῦ Γεωργίου Σινδὴ, ὁ Σάιντ Μπέρ, ὁ Γκατιέ, ὁ Ταιν, ὁ Γκαβέτας, οἱ Γκαγκουὶ καὶ ἄλλοι. Ἐξέφων εἶδαν πῶς σὲ τὴν τραπέζιν ἦσαν 13. Τότε ὁ Θεόφιλος Γκατιέ θέλησε νὰ ἀποσυρθῇ. Μὰ ὁ Σάιντ Μπέρ προσέειπε σ' ὁ γεῖμα τὸν μικρὸν θῆκε καὶ ἔφαγε μαζί τους.

Στὸ «Ἀγγλικὸ Καφενεῖο» τοῦ

Παρισιῶν τὸ ὁποῖο φέρει εἰς τὰς 13 αὐτοῦ προσόψεις τὸν ἀριθμὸν 13 καὶ βρίσκεται σὲς γωνίας τῶν ὁδῶν Βουλβέρτου τῶν Ἰταλῶν καὶ Μαριώ, ἐγενναίοντο κάποτε ἡ Κάρλος Δουάν, Λερούλεδ, Μοκνέ, Σοιλύ, Χένφ, Φαλγκέ, Προῦδμ κ. ἄ. Ἐξέφον εἶδαν πῶς σὲ τὴν τραπέζιν ἦσαν 13. Τότε ὁ Δουάν καὶ ὁ Προῦδμ ἐδείξαν πτενοχωρίαν. Ὁ Λερούλεδ ὅμως ἀποσύσας λίγες στιγμὲς καὶ ἐπανήλθε μ' ἕνα ἀμάξι, ὁ ὁποῖος παρεκάθησε σὲ γεῖμα κ' ἐγέναν 14 !..

Τέλος τὴν Παρασκευὴν 13 Φεβρουαρίου 1914 ἐδόθη σὲ Παρίσι γεῖμα ἐκ 13 προσώπων ὑπὸ τινος θαυράωνου. Γιὰ τὸ γεῖμα αὐτὸ ἔγινε πολὺς θόρυβος σὲς ἐφημερίδας. Παρευρίσκοντο σ' αὐτὸ ἡ κορυφαῖοι τοῦ μουσικοῦ κόσμου ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Ὅλοι μέχοι σήμερον ζοῦν καὶ ὅμως ἦσαν 13 καὶ τὸ τραπέζιν ἦτο στωϊκὸν μὲν ὁκατορεῖς κλώνους μηλιάς, καὶς κλώνος δὲ εἶχε 13 ἄνθη...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ἡ σπουδαιότερα διδασκαλὴ τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Ἑθνικὴ διδασκαλὴ τῶν Παρισίων ἡ Ἰερουσαλὴμ τῶν Δουδεκάκων 12. Περιεῖχε πρὸ τοῦ πολέμου 14 000 000 τόνων, 30 000 φυλλάδια, 175 000 χειρογράφων καὶ 150 000 νομισμάτων καὶ μεταλλίων. Τὰ ἐντυπα πού ὑπάρχουν σ' αὐτὴν ὑπερβαίνουν τὰ 13 000 000 ἐρίσκονται δὲ συγκεντρωμένα εἰς 10 000 τόμους. Αἱ εἰκόνες τῆς ἀέρχονται σὲ 100 000.

Ἡ ὀψιλοτέρα πυραμὶς εἶναι τοῦ Χέοπες στὴ Μίμφιδ τῆς Αἰγύπτου. ἔχει κατασκευασθῇ ἐπὶ ὁροπέδῳ ὕψους 137 ποδῶν ὑπερῶς τῆς ὀψιλοτέρας ἐπιφανείας τῶν ὀψιων τοῦ Νείλου.

Ὁ ὀψιλοτέρος δελφισκος εἶναι ὁ τοῦ Κανὰκ τῆς Αἰγύπτου, κοντὰ τὸν Δούβερ. Εἶναι ἀπεριμενόμενος στὴν Χιτασεῦ, ἀδελφὴν τοῦ Φαραὼ Οὐρατῆς. Τὸ ὕψος τοῦ μονολίθου αὐτοῦ εἶναι 122 ποδῶν, τὸ δὲ βάρος του 400 τόνων.

ΕΝΑ ΑΛΟΓΟ... ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ !..

Ὁ περίφημος Καλιγούλας, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, τόσο ἀγαποῦσε τὸ ἀλόγο του, ὥστε τὸ χειροτόνησε καὶ... ἀρχιερε

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Ἡ Μόδα, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρό-
νια δὲν εἶνε ὅπως ἄλλοτε ποὺ ἄλλα-
ζε ἀπότομα ἐντελῶς, ποὺ ἀφήγαμε
τὰ πολὺ πλατειὰ φορέματα γιὰ νὰ
φορέσουμε τὰ πολὺ στενά, ποὺ μᾶς
παρουσίαζε διάφορες ἐκπλήξεις, τίς
ὁποῖες καθόλου δὲν περιμέναμε. Τά-
ρα ἡ Μόδα ἀλλάζει σιγά-σιγά. Ἐ-
τσι μποροῦμε νὰ προβλέψωμε πρὶν
ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ποὺ πρόκειται νὰ
καταλήξῃ. Εἶνε καιρὸς τώρα ποὺ τὰ
φορέματα ὁλοένα μακραινοῦν καὶ
ἡ τάγεις ἀνεβαίνουν διαρκῶς. Αὐτὸ
φυσικὰ δείχνει πὸς τὸ χειμῶνα τὰ
φορέματα θὰ εἶνε αἰσθητικῶς πὺ μα-
κρὰ καὶ ἡ τάγεις πὺ ψηλά.

Ἐπίσης φαίνεται ὅτι θὰ ἐπικρα-
τήσουν κατὰ τὴ χειμερινὴ περίοδο
καὶ τὰ ντραπέ. Μερικὰ δὲ φορέματα
θὰ εἶνε εἰς ντραπαρισμένα πίσω ἢ
στὸ πλάι, ὥστε θὰ σχηματίζουν ἓνα
πολὺ μεγάλο πούφ, τὸ ὁποῖον θὰ
θυμίζει πολὺ τὰ φορέματα τοῦ 1880 !
Μὴ τρομάξετε ὅμως κυρίες μου...
Γενικῶς ἡ σιλουέτα θὰ διατηρηθῇ
πάντοτε στενὴ καὶ κομψή. Τὰ φορέ-
ματα θὰ φορδύνουν μόνον πρὸς τὰ
κάτω. Μ' ἄλλα λόγια δὲν κινδυνεύει
σοβαρῶς ἡ κομψότης τῆς ἐμφανισέως
μας. Θὰ παραμείνουμε—οὕτως εἰπαῖν—
κομψές, λυγρές, σβέλτες καὶ χα-
ριτωμένες. Ἐνα εἶνε μόνον τὸ κακό.

Ἄλλοι ἰδιοτροπίες αὐτῆς τῆς μόδας
δὲν ταιριάζουν σ' ὅλες τίς γυναῖκες.
Γι' αὐτὸ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν
μοδίστα σας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ προ-
σέχῃ ὥστε τὸ φάρδος τοῦ φορέμα-
τος νὰ διαμορφώσῃται μὲ τέτοιο τρό-
πο ὥστε νὰ μὴ βλάπτῃ καθόλου τὴν
λυγρότητα τῆς γραμμῆς.

Θὰ φορεθοῦν ἀκόμη τὸ χειμῶνα
κορσάζα ἴσια, ἐλαφρῶς ἢ καθόλου
μπλουζέ, μερικὰ δὲ ἀρκετὰ ἐφαρμο-
σμένα. Θὰ δοῦμε ἀκόμη ποικιλίαν
γιακάδων καὶ μανικιών, γιακάδες καὶ
μανίκια παντὸς γούστου καὶ πάσης
ἰδιοτροπίας !

Θὰ φορεθοῦν ὡσαύτως πολὺ τὸν
χειμῶνα καὶ φορδιὰ κορσάζα ἐπὶ-
νω ἀπὸ ὑψηλὴ ζώνη ντραπέ, σφίγ-
γουσιν τοὺς γοφούς, φοῦστες πλα-
τεῖς μὲ ἄνισες ἄκρες, φοῦστες προ-
σαρμοσμένες μὲ πιάτες ἢ μὲ σούρες,
καὶ γαρνιρισμένες μὲ βολάν, φιδίκοι
παννῶ, καὶ καθεὶ τὸ πρόσθετο,
εἶσι ποὺ πολλὰς φορὲς τὸ φόρεμα θὰ
φθάνῃ ὥς τὸ δάκτυλ ! μὲ τὰ πρόσ-
θετα αὐτὰ μυχλιμυδία τουί..

Πολλὰ φορέματα θὰ εἶναι ἀνοι-
χτά ἐμπρός, ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἀ-
φίνοντας νὰ φαίνεται ἓνα φόντο ἀ-
νοιχτοῦ χρώματος.

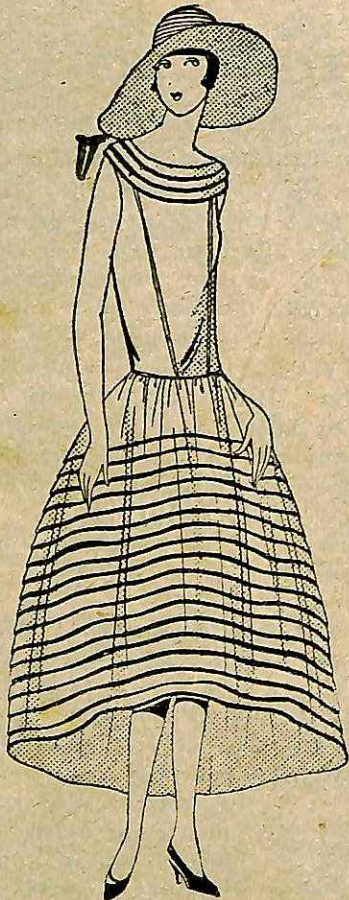
Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ εἶναι
κεντημένα καὶ ντραπέ. Θὰ γίνωνται
δὲ ἀπὸ φαίγ, ἀπὸ μονάρ, ἀπὸ δαν-
τέλλα καὶ ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμέ.
Ἰδίως τὸ φθινόπωρο θὰ φορεθοῦν
πολὺ φορέματα ἀπὸ μουσελίνα ἐμ-
πριμέ.

Πολλὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ ἔχουν
κορσάζο ἐφαρμοσμένο, καὶ μυτερό,
ἐπάνω σὲ φούστα πλατειά, ἡ ὁποία
θὰ φαρδύνῃ ἀκόμη περισσότερο μὲ
βολάν, καὶ θὰ εἶναι ἀρκετὰ πύ μα-
κρὰ πίσω.

Μολονότι πολλὰς φορὲς ἡ τάγεις
θὰ εἶναι ὑψηλότερη ἀπὸ ὅ,τι εἶναι
τώρα, δὲν μποροῦμε ὅμως καὶ νὰ
ποῦμε ὅτι δὲν θὰ ἴδωμε καὶ φορέ-
ματα μὲ πολὺ χαμηλὴ μέση στοὺς
γοφούς, ὅπως θὰ ἴδωμε καὶ φορέ-
ματα, τῶν ὁποίων ἡ ζώνη θὰ σημε-
ιώνῃ τὴν φυσικὴ τοποθεσίαν τῆς τάγεις.

Μερικὰ ἰδιοτροπία φορέματα θὰ
ἔχουν τὴν τάγεις χαμηλότερη ἐμπρός
καὶ ψηλότερη πίσω.

ΕΝΑ ΣΙΚ ΦΟΡΕΜΑ

Φόρεμα ἐπὶ ὀγκαντί ρὺς ἀνοι-
χτό, γαρνιρισμένο μὲ πυκνὰ βολάν
καὶ μὲ μαύρες στενὲς γομῆς στὴν
ἄκρη.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Δύο κομψὰ
καπέλλα, μον-
τέλα τοῦ Παρι-
σινοῦ Οἴκου
Μόδας Ρ.βιέρ.
Τὸ πρῶτο εἶ-
νε ἀπὸ μαβίλλ
κίτρινη, ντοῦμ-
πλαρισμένη μὲ
ἐπὶ ὀγκαντί ρὺς
καὶ μαύρη καὶ

μὲ μπορντούρα ἀπὸ στενὴ μαύρη
χορδέλλα. Γαρνίρεται μὲ κορδέλλα
ἀπὸ μαῦρο σατέν ἢ ὁποῖα δένεται
στὸ πλάι.

Τὸ δεύτερο καπέλλο εἶνε τόκα ἀ-
πὸ μαῦρο σατέν, ἐφαρμοσμένο πολὺ
στὸ κεφάλι καὶ γαρνιρισμένο στὰ
πλάγια μὲ ρουλό ἀπὸ μαύρη στενὴ
ψάθα.

Θὰ ἴδωμε ἐπίσης συνδυασμοὺς
χρωμάτων πολὺ ἐπιτυχεῖς. Ἐνας
Παρισινὸς οἶκος Μόδας, ἐκθέτει ἤδη
ὠρεῖα χειμωνιάτικα μοντέλλα, με-

ΓΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ἀπλό καὶ κομψὸ φόρεμα γιὰ τὸ
σπίτι. Γίνεται ὡς ἐξῆς : Σὺν-νέ-λι
ἀπὸ κρέπ-ν-νέ-σιν, ἢ ἀπὸ λινονέταξο, μὲ
κόλ-σάλ, λίγο μπλουζέ στὴν τῶγα
καὶ μὲ σούρες στὸν ὄμο.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ

Πολὺ μοντέρνο φόρεμα ἀπὸ φου-
λό κρέμ μὲ κόκκινες πυκνὲς βοῦλες.

Τὰ εἰς τὸν ὅποιον ἔλαμε πολὺ καλὴν
ἐντύπωσιν ἓνα φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο,
λατὸ βελούδο ἐμπριμέ μὲ βοῦλες
κόκκινες, γκριζὲς καὶ μαύρες δι-α-

φόρου μεγέθους. Ἐνα ἄλλο φόρεμα
τοῦ ἰδίου Οἴκου, ποὺ ἐξετέθη κατ'
αὐτὰς εἶναι ἀπὸ βελούδο ἐμπριμέ
μὲ λουλούδια. Ἐκείνο ποὺ ἔκαμεν
ἐντύπωσιν εἶναι ὅτι τὰ λουλούδια
αὐτὰ εἶναι ὅλα κεντημένα ἀπὸ πάνω
μὲ χρωματιστὰ στράς. Καὶ τὰ δύο
αὐτὰ φορέματα εἶναι ντραπέ.

Καὶ οἱ δαντέλλες θὰ φορεθοῦν
τὸν χειμῶνα πολὺ, ἰδίως ἡ δαντέλλα
Σαντιγύ, ἐπάνω σὲ φορέματα ἀπὸ
κρέπ-ν-νέ-σιν, ἢ ἀπὸ μουσελίνα. Θὰ
εἶναι τῆς μόδας, πρὸ πάντων, ἡ
μαύρη, ἡ ἄσπρη καὶ ἡ κίτρινη δαν-
τέλλα. Φορέματα ὁλόκληρα ἀπὸ δαν-
τέλλα θὰ φορεθοῦν ἐπάνω σὲ φουρδὸ
ἀπὸ κρέπ σατέν μαῦρο, ἀπὸ λαμὲ
ἢ ἀπὸ κρέ-ν-νέ-σιν. Αὐτὰ πρὸς τὸ
παρὸν γιὰ τὴν μόδα τῆς φθινοπορι-
νῆς καὶ χειμερινῆς περιόδου. Ἀς μι-
λήσωμε τώρα ὀλίγον καὶ γιὰ ὅ,τι θὰ
φορέσουμε ἀκόμη τώρα, πρὶν ἐκ-
πνεύσῃ τὸ θέρος.

Τὸ καπέλλο λοιπὸν περισσότερο ἀ-
πὸ ὅλα τὰ ἀξεσουάρ τῆς τουαλέτας
πρέπει νὰ βρεῖται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ
τὸ φόρεμα ποὺ συνοδεύει. Γι' αὐτὸ
πρὶν νὰ διαλέξωμε καπέλλο πρέπει
νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τὴν τουαλέ-
τα ποὺ θὰ συμπληρώνῃ.

Ἐνα φόρεμα ἀφράτο ἀπὸ μουσε-
λίνα ἢ ἀπὸ κρέπ—ἐξαιρετὸ ἀπαιτεῖ
καπέλιν ἀπὸ μαλακὴ ψάθα.

Ἐνα μπονγιὲ ἀπὸ φέτρ, πολὺ ἐφαρ-
μοσμένο στὸ κεφάλι, πρέπει νὰ συ-
νοδεύῃ φόρεμα—σπόρ, ἢ καὶ ἄλλο
φόρεμα ἀπὸ κρέπ—νέ-σιν, ἐμπρι-
μέ ἢ δχι.

Ἐνα κομψὸ τυρμπάν πηγαίνει ὡ-
ρεῖα μὲ βραδυνὰ φορέματα.

Με πολλὰ καπέλλα φοριέται καὶ ἡ
ἄσπρη ἑσάρπα. Ἄλλως τε τὰ φισού
καὶ τὰ μεγάλα μανδηλία ἀπὸ φου-
λό φορέθηκαν καὶ θὰ φορεθοῦν ἀ-
κόμη πολὺ ἐφέτος τὸ καλοκαίρι. Τὰ
μανδηλία αὐτὰ καὶ ἡ ἑσάρπες δένον-
ται ὅπως πρὶν στοὺς ὤμους, εἶσι ὡ-
στε ἡ μύτη νὰ πέφτῃ ἐπάνω στὸν δε-
ξιὸν βραχίονα. Ἄν καὶ τώρα τελευ-
ταῖα δίνονται καὶ γύρω στοὺς γοφούς
«ἀλά μπαγιαντέρ».

Οἱ ἑσάρπες καὶ τὰ μαντηλία αὐτὰ,
εἶναι ἐμπριμέ μὲ ζωρὰ χρώματα.
Πολλὰς φορὲς εἶναι ἄσπρη μὲ τὴν
γαρνιτούρα τῶν καπέλλων.

Φορέματα ἀπὸ ταφτὰ ἐμπριμέ ἰ-
δωμε καὶ θὰ ἴδωμε ἀκόμη πολλὰ ἐ-
φέτος.

Γιὰ τὸ βράδυ, συνειθίζεται ἀντὶ
γιὰ ἐπαναφόρι, σάλι ἀπὸ κρέπ—νέ-
—σιν ἄσπρο, κεντημένο ὅλο μὲ με-
γάλα τριαντάφυλλα μὲ χρώματα
νέ—γκραντέ, ἢ μὲ πολυχρώμα μπου-
κέτα.

Ὡρεῖα εἶναι ἐπίσης καὶ σάλι μαῦ-
ρο κεντημένο μὲ κίτρινα, κόκκινα ἢ
ρὺξ λουλούδια, ἢ σάλι κόκκινο μὲ
μαῦρα ἢ κίτρινα λουλούδια, ἢ κίτρι-
νο μὲ μαύρη ἢ χρυσοῦ λουλούδια.

Πάντως ὅλα αὐτὰ τὰ σάλια πλοι-
σιώνονται μὲ μακρινὰς φράντζες, οἱ
ὁποῖες ἀνακινοῦνται στὸ ράδιμα,
προσθέτοντας πολλὴ χάρι στὴ σι-
λουέτα καὶ στὴν περπατήσιαν ἐν γέ-
ναι...

Ἡ Φίλη σας

ΠΟΣ ΚΙΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙ

Τὰ μαχαίρια καθαρίζονται κα-
λὰ καὶ γυαλίζουν, ἂν τὰ τρίψῃτε
μὲ λίγες sel de soude, πολὺ φιλά-
τοπαισμένο.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ “ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ,”
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εἰς τὰ καλύτερα Καταστήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν Κρέπ-ν-νέ-Σίν, Φουλάρ, Ζωρζέτ, Κρέπ-Σατέν, Κρέπ-Φάιν, Σαρμέζ, Ταφτὰ, Πονζέ, κλπ.

Πρὸς διάκρισιν τῆς γνησιότητός των φέρουν εἰς τὰς παρυφὰς (οὐνιαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΑΓΓΛΙΚΑ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΞ

Πρώτην φοράν εισάγονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν τὰ
παγκοσμίου φήμης Ἀγγλικά Κασμήρια ΣΕΒΕΝΤΕΞ.

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εἰς ἀφῆν, ποιότητα, εἰς χρωμα-
τισμὸν καὶ ΔΕΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ Εἰς ΤΙΜΑΣ

Ἀποκλειστικὸς εἰσαγωγεὺς δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα :

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ὁδὸς Βύσσης (ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτέσεως)

Ο μόνος τρόπος για να περάσετε ευχάριστα το καλοκαίρι σας είναι να προμηθευθείτε τα βιβλία της «Βιβλιοθήκης του Μπουκέτου». Όπου κι αν βρίσκεσθε, στην έξοχή, σε ταξείδια, στις λουτροπόλεις, είτε αν παραμείνετε εις τὰς πόλεις σας ή «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶνε ὁ πιὸ καλὸς, ὁ πιὸ ευχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΑΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 60 ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθώτατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΚ ΣΤΟΥΚΕΡ Σελίδες 424. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 30 ἔξωτ. δρ. 40. Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημαίωσε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΜΗΤΓΚΕΡ ΠΟΗ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑωτ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαί τοῦ Πύμ, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθεῖ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τῶν γιγαντικῶν ταξιδιῶν τὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποίου παλαίον σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειότατων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ Σελίδες 250. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 20 ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερότατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, με βασιανιστὴν τῶν δυὸ αὐτῶν ἀγνῶν ἐραστῶν, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφανίστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 20 ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15, ἔξωτ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα στοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην με τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος ἀναφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15 ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειότατα συγγραφέας τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει πηρῶς μετὰ τὸν Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύνανται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κορὴν τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργημα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΣΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἑωτ. δρ. 15, ἔξωτ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοῦργημα τῆς ρομαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτικὰς, οἱ φτώχεις των περιγράφονται με δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, αἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ», «Ἡ ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΗΜΕΡΩΔΙΟ ΤΗΣ ΕΥΑΣ», «ΑΥΤΟ ΚΑΡΑΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαιτέρ-λιγκ «Ἡ ΠΡΙΚΗΝΙΣΣΑ ΜΑΛΑΙΝ».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Ἡ ΑΙΤΑΝΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΛΛΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΝΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «ΕΛΛΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΝΟΥΜΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ», ἡ «ΚΑΙΝΟΥΡ-ΝΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ», «ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΑΝ» τὰ «ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΙΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Μενοπούλου «ΠΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» κ. τ. λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὁ «ΜΗΛΑΛΟΣ», «Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΡΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περὶ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.